

HET

NICEA

Complot

Marcel Pisano

Coverontwerp: Bravenewbooks
ISBN:9789464481174
© Marcel Pisano

INDELING;

Deel 1

Proloog

Het begin van de leugen. De Gravensteen. Het mortuarium. Hoe de leugen begon. Het mysterie ontstaat. De documenten. Een lange tocht. De woestijn. De tocht naar Nag-Hammadi. Het Pachomius klooster. Gethsemane. Khirbit. De bedoeïenen.

Deel 2

Het Vaticaan. De camerlengo. Don Vito Dalla Benetino. De sleutel. Het perkamentpapier. De achtervolging. Camorra. De klopjacht. De Zwarte Madonna. De confrontatie. Het vervolg. Chaos. Rust.

Deel 3

Maria Magdalena en Sarah. Opus Dei. Hulp uit onverwachte hoek. Onrust bij het Vaticaan. Winston gaf wijsheid. Ontdekt. Abaddon. Qumran. Verschillende ontdekkingen.

Deel 4

Een reis door Frankrijk. Rennes le Château. De grot en de Basiliek. De volgende dagen. Het raadsel verder ontrafeld. De vertaling van het perkament. Prieuré van Sion. De stambomen. Waardevolle informatie. Opus Dei in actie. De Merovingen. Abaddon en Vera

Deel 5

De ravage. De Bilderberg groep en het huis van Oranje. Het Kurhaus. Stenay. De vrijmetselarij. AIVD Strafbare feiten. De eerste arrestatie ronde. Giocanto Barleco. De Kardinaal. De volgende ronde. Onbegrepen twijfel. De opdracht.

Verwijzingen en bewijsmateriaal

Verwijzingen en bewijsmateriaal. Opmerkelijk nieuws. Literatuur en naslagwerk. Dankwoord

DEEL 1

Proloog

Het is in het najaar in de stad Gent. De omgeving waar ik mij bevond werd opgeschrikt door de sirenes van de verschillende hulpdiensten. De vele toeristen die de stad aandeden schrokken van de commotie die ontstond. Het was buiten behaaglijk warm, de zon had die dag zijn werk goed gedaan. Bij de Gravensteen in Gent lagen twee levenloze lichamen. De omstanders die op het tegenoverliggende plein hun pintje of koffie zaten te drinken stonden verschrikt te kijken naar twee mannen die met een geweer en een pistool in hun hand de omgeving terroriseerden. De mannen zwaaiden met hun vuurwapens om de omstanders af te schrikken. Veel omstanders waren bang dat deze twee mannen opnieuw met hun wapens in het rond zouden gaan schieten. Verschillende mensen doken in paniek op de grond. Er brak een lichte paniek uit. De levenloze lichamen lagen voor de ingang van de Gravensteen tegenover een van de meest bekende Pizzeria's van de omgeving. Het bloed wat door de schotwonden werd veroorzaakt droop over het trottoir de riolering in. De hulpdiensten arriveerden en kwamen vrijwel meteen in actie. De politie probeerde te voet de vluchtende schutters te achterhalen. Maar door de grote drukte op het plein en de stad, hadden de mannen de gelegenheid om tussen de mensen door weg te vluchten.

Dr. Winston Caithness, afkomstig uit het mortuarium van het in Gent overbekende UZ, was als patholoog-anatoom vrijwel meteen ter plaatse om vast te stellen dat de man en de vrouw door de schotwonden waren overleden. "Breng de lichamen maar naar het labo, dan zie ik ze straks daar wel." De hoogste politiefunctionaris die op de plaats delict aanwezig was, liep op Dokter Caithness af. "U bent wel zeer snel ter plaatse, dokter", zei de politiefunctionaris. "Ja, ik werd al meteen gebeld door de ambulancebroeder dat er twee dode lichamen bij de Gravensteen lagen dus ben ik zo snel als mogelijk hiernaartoe gekomen." "Wat gaat u doen dokter?", vroeg de politieman. "Ik heb zojuist gevraagd de lichamen naar het labo te brengen voor nader onderzoek." De politieagent, een van de oude stempel, had respect voor de werkwijze van Dokter Caithness en vroeg hem of het transport kon wachten tot nadat de technische dienst van de politie hun werk hadden gedaan. "Maar, natuurlijk", was het antwoord.

De lichamen waren beschoten en doorzeeft met enkele kogels van een automatisch geweer en een Magnum 45. De daders hadden het vooral gemunt op het gezicht, waarschijnlijk met de bedoeling om deze onherkenbaar te maken. De nodige omstanders en bezoekers van het plein werden verzocht naar een ander plein naast die van de Gravensteen te gaan om het gebied te verlaten zodat de TD van de politie Gent zijn werk kon doen. Het team van de politie was goed ingewerkt en zorgde voor een snelle doch zeer nauwkeurige analyse van datgene wat er gebeurd is. Op het plein naast de Gravensteen werden de bezoekers van de verschillende restaurants opgevangen en begonnen enkele agenten met het afleggen van de verschillende getuigenverklaringen van de omstanders die het voorval hadden zien gebeuren. De politie ondervroeg omstanders en klanten van de restaurants of zij gezien hadden wat of er was gebeurd, vooral de omschrijving van de daders was belangrijk. Maar het is als bij zoveel van deze gebeurtenissen, het gaat snel en onverwachts en de omstanders zien wel iets, maar om in details de dingen goed te onthouden wat of men precies gezien heeft, daar is de tijd niet voor om dit goed in de geest op te nemen. De daders waren spoorloos verdwenen.

Zijn naam was Bruno Roth, hij was vroeger werkzaam geweest bij de Nederlandse inlichtingendienst de BVD. Maar ook hij was onderdeel geworden van het wegbezuinigen van personeel en was ook in opspraak geraakt naar aanleiding van een mislukte drugsdeal waar hij het slachtoffer van geworden is. Om zijn tijd te doden en wat geld te verdienen, verhuurde hij zich in zijn vrije tijd als privédetective. Hij kon hiermee het penthouse waarin hij woonde betalen. Rijkdom was voor hem een ballast die hij niet meer kende. Zijn leven was gevuld geweest met alle rijke dingen van het leven. Hij was verzadigd door al het goede dat hij gekregen had in zijn leven, eigenlijk was hij een tevreden man. Ondanks zijn verleden wat vol van spannende moment bestond, gaf hij niet meer om geld of rijkdom. Hij dronk, hij zoop hij kon niet slapen als zijn geest niet verzadigd was van de alcohol. Hij zag er ook zo uit, hij was niet groot van postuur, slank met sluijhaar tot op zijn schouders, een grijze baard met snor. Meestal was hij te vinden in een van de Gentse bars en kroegen, waar een pintje niet duur is. Maar nu was het anders, zijn haar was geschoren, zijn baard was weg en zijn pak was gemaakt door Armani. Omdat hij in de stad Gent woonde

was hij nieuwsgierig naar de slachtoffers die op de grond lagen. “Hallo Dokter Caithness”, zei hij toen hij voorbij het blauwe lint van de Gentse politie liep. “Hé, Bruno ben je in de stad?” “Ja”, antwoordde Bruno. “En doctor is er nog wat van over, ik bedoel van de gezichten?” “Nee”, antwoordde Dokter Caithness. “Er is heel weinig van over.” “De kogels hebben hun werk goed gedaan. De enige vorm van sectie die ik kan verrichten zou via het gebit zijn, maar ook dit is bijna niet meer mogelijk.” “Dat wordt dan een DNA-onderzoek”, zei Bruno. “Ja”, antwoordde de dokter. “Dat wordt tien dagen lang extra wachten, dus ik ga maar gauw aan de slag. Ik spreek je later Bruno, ik ga naar het labo”, zei Winston tegen Bruno.

Zelf zat ik op een terras aan een klein tafeltje met mijn lief, zij was kotmadam in Gent, mooi getekend door het leven en heel erotisch. Het was een zonnige namiddag, haar erotiek dwong mij om na te denken aan de momenten in bed met haar. Ze was hard, heel hard, zakelijk hard, maar ik mocht haar liefde leren kennen. Zacht en langzaam rustig en lief. Ik wilde dit ook, ik hield van haar op een manier die zij verdient had, zij was door het leven al te veel teleurgesteld, dit wilde ik voorkomen. We dronken een pintje en luisterde naar de band die speelde op de marktplaats. Wij schrokken. Om de hoek kwamen twee mannen aangerend met in hun handen een geweer en pistool. Wij beide doken in een reflex onder de tafel. Ik keek en zag dat zij de richting van de Graslei in renden. Ik ontfermde mij over mijn lief, want bij de val had zij haar knie beschadigd. Ik keek om of ik de mannen nog zag, ik kon zien dat zij in een mooi oud opgetrokken grachtenpand vluchten. Het Belga Queen is een zeer luxe restaurant waar je voor een behoorlijke prijs je maag kon vullen. Het pand ernaast stond leeg en kon gehuurd worden. De mannen renden daar naar binnen en zochten een vluchtplaats. In de verte hoorden wij de helikopter van de politie boven de stad Gent vliegen. De helikopter was uitgerust met zeer verfijnde apparatuur zoals radar en infrarood scanners om de collega's op de grond te helpen de aanstichters van deze misdaad op te sporen.

De stad was in rep en roer, mensen keken verschrikt om zich heen. De toeristen die de stad bezochten stonden stil om alle bewegingen in de stad te bekijken en de politie probeerde de rust in de stad zoveel als mogelijk terug te brengen. Het onderzoek duurden nog door bij de Gravensteen en kostte de nodige tijd. Naarmate de avond vorderde verstreekte de tijd in een glans van maanlicht die de droefheid over het vergoten bloed liet schijnen. Het bloed wat vergoten was om vele geheimzinnige mysteries die eeuwen door de tijd hun sporen van geweld hebben achtergelaten. Sporen gevoed door de grootste westerse godsdienst mogendheden zoals de roomse kerk. Wat was de reden van deze aanslag? Wie waren die mannen? Wat had de kerk hiermee van doen? In het Vaticaan ging de telefoon. De camerlengo nam op. Aan de andere kant van de lijn klonken de woorden, “Il lavoro e fatto.” De camerlengo glimlachte tevreden. Hij liep naar buiten over het St. Pietersplein en bezocht voor hem een bekende plek waar hij graag kwam. Hij betrad het flatgebouw waar hij opgewacht werd door een dame gekleed in lingerie. “Hé Vinzo, tijd voor wat ontspanning?” “Ja”, antwoordde hij: “de kerk is gered nu mag jij mij redden.”

Het begin van de leugen

“Waarom, waarom?”, schreeuwden bisschop Alexander en liep onrustig door de studeerkamer van de Keizer. “Waarom wilt u zo nodig een concilie (kerkvergaderingen) beleggen waar verschillende vertegenwoordigers van vele geloofsgroeperingen aanwezig zullen zijn.” Constantijn stond op vanuit zijn stoel en pakte zijn beker met wijn en antwoordde rustig. “Ik heb genoeg van al die verschillende geloven en sekte bewegingen in mijn rijk. Vooral over hun verschillende opvattingen over het verleden en soms vaak over datgene wat hun toekomst aangaat. Maar waar ik vooral genoeg van heb zijn de verhalen over Jezus die de Christus wordt genoemd, telkens maar weer aan te horen. Ik heb daar genoeg van mijn besluit staat vast, er komt één boek, één geloof.” Constantijn ging weer op zijn stoel zitten. “Maar, maar dat is uitgesloten dit kan niet”, antwoordde de bisschop. “Alleen al binnen onze eigen kringen zijn er vele opvattingen”, schreeuwde de bisschop. “Precies en daarom wil ik een vergadering beleggen om alle conflicten in kaart te brengen en binnen mijn rijk op te lossen. Uw conflict met Arius sleept al jaren voort, binnen uw eigen aanhang zijn er dit soort conflicten en die wil ik nu oplossen. Mijn doelstelling is om harmonie in mijn rijk te brengen”, antwoordde Constantijn kordaat en dronk zijn beker met wijn leeg.

Bisschop Alexander was een hooghartig man. Hij verliet het keizerlijk paleis om een plan uit te werken. Een duister plan wat de toekomst van de roomse kerk zou beïnvloeden. Omdat hij zijn ogen sloot voor de werkelijkheid, verzuimde hij naar de feiten te kijken. Feiten die belangrijke evangelisten en geschiedschrijvers zoals Flavius Josephus hebben opgetekend. Om een ideaal te creëren bedacht hij verschillende opties om de kerk een krachtig instrument in handen te geven. Het instrument van de verzonnen wetenschap. De kerk verteld de burger dat de waarheid in hun bezit is. De waarheid is, dat deze op macht beluste mannen de leugen niet schuwde om onzinnige verhalen de wereld in te helpen. Om die leugens kracht bij te zetten moest Alexander enkele tegenstanders van zijn ideaalbeeld op andere gedachten brengen. Een van deze tegenstanders was Arius. Arius en zijn volgelingen stonden in die tijd bekend om hun leerstellingen die heel dicht bij de boodschap van Jezus prediking stond. Ook was Arius in het bezit van vele documenten die vanuit het verleden door zijn volgelingen en monniken waren gekopieerd. Onder andere over belangrijke gesprekken die Jezus in zijn tijd met zijn discipelen besproken had. Alexander wist dat Arius een geduchte tegenstander was. Daarom ondernam Alexander actie tegen Arius door één eerste synode van bisschoppen bijeen te roepen en van hem te eisen één ‘belijdenis van orthodoxie’ te tekenen. Dit had als bedoeling, om Arius buiten spel te zetten. Arius weigerde dit te doen en werd geëxcommuniceerd. Arius en zijn aanhangers reisden meestal rond en trokken door de Sahara of langs de oevers van de Middellandse Zee. Op deze manier probeerden de aanhang van Arius, om nog meer volgelingen te zoeken en om steun te werven.

Arius vestigden zich later in Constantinopel. De voornaamste aanleiding tot het bijeenroepen van het concilie was de onrust die was ontstaan door de verspreiding van de leer van Arius. Arius was een Alexandrijns priester, die beweerde dat Christus niet werkelijk gelijk aan God was, maar gemaakt zou zijn door de Vader. Deze leer werd sterk veroordeeld door Alexander, de bisschop van Alexandrië en zijn secretaris, de latere bisschop Athanasius. Enkele bisschoppen, zoals Eusebius van Caesarea en andere bisschoppen in Palestina, steunden Arius echter en de onrust verspreidde zich over het oosten van het Romeinse rijk. In een poging deze onrust eens en voor altijd de kop in te drukken riep Constantijn de Grote samen met Ossius van Cordoba een concilie te Nicea bijeen, waarbij alle bisschoppen waren uitgenodigd. Hier moesten de bisschoppen over Arius en zijn leer oordelen. Ook moest er een universele manier worden bepaald om de datum voor de Paasviering vast te stellen. En naast deze belangrijke gesprekspunten nog vele verschillende, verschillen in geloof en opvatting. Alexander die geïrriteerd was antwoordde door een encyclische brief aan alle bisschoppen te sturen. Arius schreef daarna ook een conciliaire brief aan Alexander, met een manifest van zijn geloofstellingen. Arius ontving steun van Eusebius van Caesarea en van een concilie van Palestijnse bisschoppen, die bij Alexander protesteerden over de behandeling van Arius en die op hun beurt een streng en veroordelend antwoord ontvingen. Arius schreef wederom een brief naar een andere Eusebius, bisschop van Nicomedia, wiens invloed toen aanzienlijk was omdat Nicomedia de plaats was geworden van een keizerlijk paleis. Toen Eusebius de brief ontving, braakte hij ook zijn eigen oneerbiedigheid uit en schreef een belangrijke brief aan een

gelijkgestemde bisschop, Paulinus van Tyre. Op dit concilie in Bithynië, wat later in 728 na Christus gevolgd werd door een tweede concilie die ook in Nicea gehouden zou worden, hier werd voor het eerst de officiële leer van de toenmalige kerk en later van de rooms-katholieke kerk en oosters-orthodoxe kerken vastgelegd. Onder het pontificaat van Paus Silvester 1 was deze samenkomst belegd. Silvester stond onder toezicht van Constantijn de Grote. Dan was er nog een probleem met de nakomelingen van Jezus. Jezus, kinderen, neven en nichten die aanspraak maakten op de nodige eerbied van regeringsleiders, omdat zij degene waren die de echte waarheid over het leven van Jezus bezatten. Oude teksten onderbouwen het bestaan van deze nakomelingen. Het volgende verslag laat fragmenten zien van verschillende leerstellingen die de nakomelingen van Jezus opgenomen wilde zien in de nieuwe leer;

De Desposyni en de paus; ‘De controversiële Ierse priester Malachi Martin merkte in “Decline and Fall van de Roomse Kerk”, het volgende op. In dit boek wordt de tekst geciteerd en er staat dat: ‘een ontmoeting tussen Sylvester (Paus Silvester I) en de joodse christelijke leiders plaats vond in 318. Dit vitale interview was niet, voor zover wij weten opgenomen in kerkelijke geschriften, maar de problemen waren zeer goed bekend en was het waarschijnlijk Joses, de oudste van de christelijke joden, die sprak namens de desposyni en de rest.’ Hij moest het volgende gezegd hebben: “dat de meeste heilige naam, desposyni, door alle gelovigen in de eerste eeuw en de helft van de christelijke geschiedenis werd gerespecteerd. Het woord letterlijk bedoeld, in het Grieks: ‘behorende tot de Heer.’ De naam desposyni was uniek gereserveerd voor Jezus bloedverwanten. Elk deel van de oude joodse christelijke kerk was altijd geregeerd door een desposynos, en elk van hen verrichtte en regeerde in de naam die traditioneel vanuit de lijn van Jezus zijn familie afstammelingen zoals: Zachary, Joseph, John, James, Joses, Simeon, Matthias, en zo verder. Maar niemand werd ooit Jezus genoemd. Noch Sylvester noch een van de tweeëndertig pausen voor hem, noch die hem opvolgende, werd steeds benadrukt dat er ten minste drie bekende en authentieke lijnen van legitieme bloed afstammelingen van Jezus zijn ‘eigen familie’ afkomstig zijn. De Desposyni eiste dat Sylvester, om het ‘roman mecenaat’, in te trekken en te bevestiging dat het gezag van de Griekse christelijke bisschoppen in Jeruzalem, Antiochië, in Efeze en in Alexandrië, vervangen zou worden door de desposynos bisschoppen om hun plaats in te nemen. Zij vroegen dat de praktijk van het verzenden van geld naar Jeruzalem als de moederkerk kan worden hervat. Deze bloedverwanten van Christus eisten de herinvoering van de wet, die de Sabbat en het heilige dag systeem van feesten en de nieuwe manen van de Bijbel weer werden opgenomen. Sylvester weigerden hun vorderingen en zei dat, van nu af aan, de moederkerk in Rome zou zijn en hij drong erop aan dat zij moesten accepteren dat de Griekse bisschoppen er waren om hen te leiden.’ Dit was de laatst bekende dialoog met desposynos en de sabbathoudende kerk in het oosten onder leiding van de discipelen die afstamden van bloedverwanten en familie van Jezus de Messias.

Alleen hij (Constantijn) kon de nakomelingen (Desposynos) van Jezus Christus de toegang weigeren tot dit concilie, om op deze wijze te laten weten dat zij binnen de nieuwe christelijke orde geen plek kregen. Dit was nodig om de nakomelingen geen kans te geven hun invloed op de geschiedenis later in de tijd te laten drukken. De bedoeling van de religieuze leiders in die tijd was, om het menselijk leven van Jezus te vergeten. Zodat dit feit niet meer van invloed kon zijn binnen de samenleving. De uiteindelijke bedoeling was om hem (Jezus) een goddelijke status te geven. Een status die de religieuze leiders in staat stelden en konden gebruiken om een mysterie rond God en zijn zoon te maken. Daarom konden de nakomelingen van Jezus geen rol van betekenis meer hebben. Sterker nog de nakomelingen moesten van de roomse kerk verdwijnen. In de eeuwenoude geschiedenis zijn veel van de nakomelingen van Jezus door een gewelddadige dood om het leven gebracht.

Constantijn de Grote zijn macht was zeer uitgestrekt. Het Romeinse Rijk was zo groot dat de legeroverste te maken kregen met veel verschillende geloofsopvattingen en gedachten die groepen mensen en volksstammen in de duizenden jaren hadden ontwikkeld. Ondanks het feit dat Constantijn de Grote een heiden was, beseftte hij dat zonder een eenduidige uitspraak van hem deze geloofsonrust op zijn grondgebied alleen maar tot nog meer onrust zou lijden. Hij zocht naar oplossingen want deze vorm van onrust was er één die hij niet kon gebruiken. Binnen zijn legers heerste er al voldoende onvrede. Zijn mannen die soms jaren van huis en familie weg waren en verschillende ontberingen hebben moeten doorstaan, door het voeren van oorlogen en andere tegenslagen veroorzaakten veel onrust binnen de legers van Constantijn. Daarom dat de voornaamste aanleiding tot het bijeenroepen van het concilie de onrust was, die gevoed werd door de leer die Arius verspreiden. Arius werd geboren in 256 na de dood

van Christus in Afrika. Waarschijnlijk was hij een Berber en stierf hij rond 336 in Constantinopel en was de stichter van het Arianisme, een stroming binnen de vroege kerk. Als ouderling binnen de vroege kerk in Alexandrië, nam hij in Egypte een belangrijke plaats in. (1) Onder invloed van de Griekse filosofie en de toenmalige kennis of gnostiek verwierp Arius de centrale gedachte dat Jezus, de zoon van God ook God zelf is. Hij leerde dat Jezus het eerste geschapen schepsel was. Hierbij werd hij fel bestreden door Athanasius de rechterhand van Alexander. Dit leidde er uiteindelijk toe dat de kerk, na Athanasius dood, Arius zijn gedachten en lering definitief als ketterij verwierp en daarmee in de ban deed. (2) Toen Arius op het concilie het woord nam, sloeg Nicolaas van Myra hem in het gezicht. Met deze daad had hij definitief afgerekend met de oppositie van Arius. Dat de drieënhedenleer niet door alle kerkvorsten werd gedragen blijkt uit de bemiddelingspoging van Eusebius van Caesarea. Echter hij had met zijn voorstellen weinig succes. De belijdenis dat Christus de zoon van God is en ook God zelf is werd voor een groot aantal stromingen binnen het christelijke geloven fundamenteel. Mede door de debatten die waren ontstaan rondom de opvattingen van Arius, kwam de kerk tot de vaststelling van de drieënhedenleer. Ook de tweaturenleer van Jezus Christus kwam uitgebreid aan de orde. Uiteindelijk werd pas na één eeuw na Arius, op het Concilie van Chalcedon in 451 na Christus de leer van de drieënheden vastgelegd. Er waren nog twee concilies nodig om tot een definitieve afronding van deze theologische kwesties te komen. Het heeft echter nog ruim twee eeuwen geduurd voordat de aanhang van het Arianisme volledig verdwenen was. Vooral onder Germaanse volkeren met uitzondering van de Franken heeft het Arianisme veel aanhang gehad.

Het was vroeg in de morgen dat Arius, zijn wandeling over het platteland rond de stad Constantinopel tot een einde bracht. Arius had de gewoonte om de zonsopgang die elke morgen over het Turkse land zijn nieuwe gezicht liet zien, te bewonderen. Hij naderde zijn huis waar zijn bediende al op hem stond te wachten. “Goedemorgen mijnheer”, werd Arius verwelkomt. “Is er nog wat bijzonders gebeurt?”, vroeg Arius. “Mijnheer, vannacht is er een afgezant van Athanasius aangekomen.” Arius keek zijn bediende verwonderd aan en vroeg hem. “Is hij door de nacht naar mijn huis gekomen?” “Ja, mijnheer”, antwoordde de bediende. “Oh, waarom had de man zo’n haast om in de nacht tot hier te komen?”, vroeg Arius aan zijn bediende. “Hij heeft een boodschap speciaal voor u mijnheer.” “Laat hem na het ontbijt maar komen, ik zit op de veranda achter het huis.” “Dank u mijnheer.” De bediende verliet de ruimte met de benodigde eerbied voor zijn leraar en meester. Arius ging zitten aan een tafel die rijk was opgediend en overdacht de situatie en vooral hoe zijn tegenstander Athanasius nu weer zou proberen de ware geschiedenis omtrent Jezus zijn menselijke leven onderuit te trekken. Athanasius was een zeer gewaardeerde kerkvader, na zijn dood op 2 mei 373 werd er speciaal voor hem in de orthodoxe kerk en op 18 januari en 8 Mei in de rooms katholieke kerk zijn heiligheid erkend en gevierd. Binnen de koptische kerk was dit een speciaal gebeuren waardoor de naam van Athanasius geëerd werd. Het was deze Athanasius die zijn bediende Lupus een boodschap deed overbrengen aan Arius. “En wat heeft Athanasius mij te melden?”, vroeg Arius aan de bediende die nog een vermoeide indruk maakte na de lange reis die hij had gemaakt. “Mijnheer sta mij toe u een bericht over te brengen van mijn meester Athanasius.” De bediende bleef met een gebogen hoofd voor Arius staan en wachten tot hij toestemming kreeg om zijn boodschap over te brengen. “Spreek”, beval Arius de bedienden. De verhouding tussen Arius en Athanasius was de afgelopen maanden nogal gespannen geworden. Het was Athanasius die Arius erop aansprak dat zijn lering over Jezus volgens zijn uitleg niet juist was. En juist nu in deze periode waarin verschillende geloofsgedachten vastgelegd moesten worden om een leerboek te maken, was deze communicatie cruciaal. “Mijnheer verzoekt of u uw mening rond de godheid van Jezus Christus wil herzien. Hij vraagt dit met klem omdat mijn Heer van mening is dat uw gedachten over het mens zijn en blijven van Jezus de Christus het nieuwe leerboek zal beïnvloeden.” De bediende boog nederig zijn hoofd en kende zijn plaats. Arius zat gebogen achter zijn bureau om na te denken over datgene wat Lupus de bediende hem gezegd had. Dit verzoek van Athanasius werd hem al verschillende keren gevraagd. Door deze boodschap werd hij ook beschimpt en bespot. Arius stond op vanachter zijn bureau en zei tegen de bediende van Athanasius. “Ik ontnem u de verantwoording voor de boodschap, u kunt zich gerust onder mijn mensen begeven”, zei Arius tot Lupus. “Ga en kom morgen omstreeks deze tijd naar deze plek dan zal ik u mijn antwoord geven.” Lupus was zichtbaar opgelucht en begaf zich onder de mensen op zoek naar een goede maaltijd, voor hem en zijn geliefde paard en een slaapplek voor de avond. Arius riep een van de monniken bij zich en vroeg hem om een antwoord te formuleren over datgene wat Lupus hem deze morgen had verteld. Hij formuleerde de brief als volgt;

‘Mijn eerwaarde heer Athanasius, uit respect voor uw mening en geloof zal ik u nogmaals uitleggen waarom ik mijn mening over het mens zijn en blijven van Jezus uit Nazareth niet zal veranderen. U vraagt van mij om Jezus die de Christus wordt genoemd tot een godheid te verheven. En om samen met de heilige geest een drieëenheid binnen de nieuwe lering van de kerk toe te laten. Mijn antwoord is gebaseerd op de evangeliën die door zowel Jezus zelf als, door zijn vrouw Maria Magdalena zijn geschreven. Over uw twijfel over het samenzijn van Maria Magdalena en Jezus behoeft geen twijfel te bestaan, want zijn naaste vrienden bevestigen hun huwelijk en verwantschap. Ik zal u als bewijs van mijn uitspraak enkele passages laten zien die in mijn bezit zijn. Ook zal ik u aantonen dat mijn stellingen en meningen geen ketterij is, waarvan u geprobeerd heeft mij te beschuldigen, op het laatste concilie wat wij gehouden hebben. Ik ben in het bezit van brieven en oude fragmenten die afkomstig zijn van Jezus, Maria Magdalena en nog meerdere evangelisten. Uit deze brieven blijkt dat er een verbintenis was tussen de mens Jezus en zijn vrouw Maria Magdalena. In het evangelie van Maria Magdalena staat het volgende vermeld. En Petrus zei tegen Maria Magdalena: “Zuster, wij weten dat de verlosser meer van jou gehouden heeft dan van de andere vrouwen. Zeg ons de woorden van de verlosser zoals jij je die herinnert, die je kent maar die wij niet kennen en die we ook nog niet hebben gehoord.” Maria begon op dat moment te vertellen wat Jezus na zijn opstanding tegen haar heeft gezegd. ‘Een belangrijk detail’, liet Arius optekenen. Dit wil ik u niet onthouden omdat deze uitspraken aantonen dat een drieëenheid van gedachten en daarom de godheid van Jezus ontzenuwt. Jezus zei tot Maria het volgende: “Hij ziet noch met de ziel noch met de geest maar met het bewustzijn, dat tussen die twee in ligt. Zo is het dat hij een visioen waarneemt.” Hierin Athanasius zegt Jezus zelf dat het ‘de bewustzijn’ is die dingen waarneemt waaronder het onderscheiden van de ziel en geest. Het zijn niet drie objecten die één zien. Mijn overtuiging is ons bewustzijn, van aardse maar ook van universele zaken. De kracht van het universele of universum gaat verder dan wij kunnen begrijpen. Het zijn krachten die mensen met inzicht zullen gaan begrijpen. In dit verslagen mag het duidelijk zijn dat Maria Magdalena een uitverkoren positie innam ten opzichte van de andere leerlingen van Jezus, zij was op dat moment de uitverkoren die ziende was. Dit wordt bevestigd uit het verslag van Filippus wat in mijn bezit is. In dit verslag omschrijft Filippus de menselijke verhouding van wat cruciaal is voor mijn opvatting dat Jezus als mens is geboren en dat zijn lichaam op menselijke wijze is gestorven. Ik neem de vrijheid dit verslag over te nemen en de tekst voor u zichtbaar te maken.’ Het verslag vertelt het volgende: (Jezus hield op een andere wijze) van Maria Magdalena, dan van de andere leerlingen en hij kuste haar vaak. De overige leerlingen zagen hoe hij van Maria hield. En vroegen hem: “Waarom houdt u meer van haar dan van ons allemaal?” Jezus antwoordde hun met de woorden: “Waarom houd ik niet van jullie zoals van haar? Wel, als een blinde en iemand die kan zien samen in het donker zijn, verschillen ze niet van elkaar. Maar wanneer het licht wordt, zal de ziende het licht zien en de blinde in het donker blijven.”

Arius ging verder met het opstellen van zijn brief. ‘Het mag u duidelijk zijn dat Jezus op een simpele wijze probeerde uit te leggen dat hij Maria Magdalena als ziende, een voorkeur, had boven de nog op dat moment blinde evangelisten. Met dit antwoord verhief hij zich niet boven de andere mensen in zijn gezelschap. Met deze uitleg en de kopieën van de teksten die ik uw bediende mee zal geven moet u kunnen vaststellen dat uw conclusie om Jezus de Heilige geest en God als één te zien, misleiding is. Deze beweringen zullen het heilige boek wat uw opdrachtgever wilt maken, zeker niet ten goede komen. Het zou betekenen dat de gelovigen die binnen in de nieuwe kerk hun geloof willen belijden op onnatuurlijke wijze worden misleid.’

Arius die zichtbaar vermoeid was door het opstellen van de brief en het uitzoeken van de documenten zocht de koelte van de bomen op. Hij gaf zijn bediende de opdracht om zijn vrouwen bij hem te roepen om gezamenlijk een verkoelende drank te nemen om daarna een periode van rust te nemen waarna er een rijkelijke maaltijd opgediend werd. De avond brak aan, Arius die de tekst van zijn betoog eerder op de dag, uitgewerkt en uitgeschreven van zijn bediende ontving, las deze aandachtig door. Met een handtekening en de familiestempel waar hij toe behoorde, bevestigde hij de geschreven tekst. Hij vroeg zijn bediende om Lupus bij hem te laten komen. Een half uur later verscheen Lupus bij Arius. Arius die bekend stond om zijn gemoedelijke rust waarmee hij leefde was bezorgd over de terugreis van de bediende van Athanasius. “Weet u zeker dat u vanavond nog mijn huis verlaat om mijn bericht over te brengen?”, vroeg Arius hem. “Ja, mijnheer ik verlaat uw huis vanavond nog om overmorgen bij de

oversteek van de zee te zijn. Over drie dagen ben ik dan in Alexandrië.” Arius bedankt Lupus voor het overbrengen van de boodschap en de reis die hij daarvoor gemaakt heeft. “Groet Athanasius van mij en laat hem weten dat ik hem op het volgende concilie zal ontmoeten.” Lupus verliet de tuin waar Arius zich bevond. Hij liep naar de paardenstal waar hij zijn paard van het Arabische ras had gestald. Het paard zag zijn berijder al aankomen en liet dit weten door luid te blazen en met zijn poten tegen de onderkant van de deur te trappen. Het ras stond bekend om zijn onuitputtelijke uithoudingsvermogen. Het paard had voor zijn doen al lang genoeg stil gestaan en stond te trappelen van ongeduld. Lupus begroeten zijn paard wat hij al enkele jaren als trouwe vriend bezat, hij haalden zijn hand over het hoofd van het paard. Het paard schudde met zijn hoofd zodat beide hun jarenlange verstandhouding bevestigde. Lupus verzorgde zijn paard met liefde omdat hij wist dat hij de komende dagen van hem afhankelijk was. Het paard wist dit en liet merken dat hij gereed was voor de lange reis die hun beide te wachten stond.

De Gravensteen

De avond verstreek in de stad Gent, de zon verdween achter de horizon. De zoektocht naar de beide daders van de moordaanslag was door de politie beëindigd de criminelen waren in geen velden of wegen meer te bekennen. De politie had het huis, waar men dacht dat de daders zich in verschanst hadden uitgekamd en de dienders kwamen tot de conclusie dat het riolenstelsel onder de stad Gent de moordenaars de gelegenheid had gegeven om weg te vluchten. Het afwateringsysteem wat doorliep tot onder de buitensteden van Gent was zo uitgestrekt dat zoeken geen zin meer had. De daders waren gevlogen. Bruno Roth die nog op het plaats delict was zag dat de dode lichamen in de lijkauto werden geschoven. Hij ging even zitten op de lege stoeltjes van een restaurant waar enkele uren daarvoor nog stadsmensen en toeristen van hun drankje zaten te genieten. Hij probeerde te achterhalen waar de omgekomen slachtoffers vandaan waren gekomen. De citadel van Gent 'de Gravensteen' kende veel verschillende ruimte die door verborgen deuren verbonden waren met elkaar. In zijn gedachte liep hij door de Gravensteen en een ruimte kon wel eens de aanleiding zijn voor deze tragedie. Dokter Caithness had inmiddels zijn witte kleding uitgedaan en begaf zich naar zijn auto om sectie te verrichten op de beide lichamen in zijn mortuarium. "Dag Bruno", groeten hij Roth. "Dokter, wanneer denkt u dat er enig resultaat is over de definitieve doodoorzaak van deze lichamen." Dokter Caithness draaide zich om en keek Bruno aan, "Bruno, ik weet niet of het een goed idee is dat jij je inhoudelijk met deze zaak bezighoudt." Bruno die zich eigenlijk niet zoveel aantrok over deze opmerking die de dokter maakte, haalde zijn schouders op en liep naar zijn auto. Onderweg naar zijn auto stopte hij bij de poort van de Gravensteen, hij keek door de poort naar het grote binnenterrein.

De Gravensteen heeft een rijke geschiedenis achter de rug. Het is verbouwd van een residentie tot katoenspinnerij. Daarna werd het herbouwd met kleine versterkingen van houten gebouwen tot een imposant kasteel. Later in de tijd is het een groots machtssymbool geworden van de 'Heren van Vlaanderen.' Tot op heden is het een toeristische trekpleister. De Gravensteen kende een bewogen geschiedenis van bouw, verval en herwaardering. Bruno liep door de poort het binnenplein op. Hij kende de paden en de wegen over het kasteelterrein als geen ander. In zijn studiejaren heeft hij als student rondleidingen verzorgd in de Gravensteen. Het begon zacht te regenen. Het was een drukkende en warme dag geweest en door de commotie die eerder op de dag was ontstaan, waren de mensen verspreid door de stad, maar ver weg van de plek waar alle tragedie die dag was begonnen. Op last van de politie was de poort van de Gravensteen nog niet afgesloten. Politie en mensen van de technische dienst liepen op en neer door de poort van de Gravensteen. Alleen een blauw lint versperde een denkbeeldige lijn. Bruno maakte hiervan gebruik om door het grote hek het binnenplein op te lopen. Hij sprong over het toegangshekje wat door middel van twee kettingen aan elkaar werd gehouden. Hij liep direct door naar de onderste fundamenten die rechts op het terrein toegang bood tot de kelderruimtes. Deze prachtige authentieke ruimte was kolossaal. De pilaren en de muren die nu als fundament dienden voor het kasteel waren opgemetseld en imposant. De kanalen die opengelaten waren diende in de middeleeuwen voor de watervoorziening en afwatering. Bruno kende deze ruimte erg goed. Het deed hem terugdenken aan één van zijn vrouwelijke collega's waar hij goede herinneringen aan had. Hij glimlachte en dacht nog even terug aan het moment waarop hij en zijn collega innige hartstochtelijke momenten op deze plek hadden beleefd. Bruno liep de zuilengalerij door tot het eind van het betegelde pad. Hij keek over het muurtje naar beneden en zag dat er geen water stond. Bruno onderzocht de zanderige vlakke en zag dat er voetsporen liepen naar verschillende pilaren. Hij sprong over het muurtje met een nonchalante beweging en voelde de drassige ondergrond onder zijn voeten. Hij begon het spoor te volgen. Normaal gesproken stond hier water, maar het getijde van de Leie was op dat moment laag omdat het eb was. De Leie was een zijrivier die uitmondde in de Schelde. De Schelde stroomde via het oostelijke gedeelte terug naar de Noordzee die de getijde stromingen in het binnenland van België verzorgde. Hij liep voorzichtig naar een van de pilaren die opgetrokken waren van Doornikse kalksteen. Deze pilaren vormde het fundament van het kasteel wat boven hem stond. Rustig benaderde hij de pilaar en zocht naar een gat in de stenen pilaar. Hij pakte zijn iPhone en zocht de functie 'verlichting' die op zijn mobiel was geïnstalleerd. Zijn mobiel deed het werk en met het licht onderzocht hij de pilaar. Er was niets wat leek op een ingang. Met het licht van zijn mobiel onderzocht hij de voetafdrukken die liepen naar een andere pilaar die naast de eerste stond. Langzaam liep hij door een poel van water. Hij hield de pilaar vast om niet te vallen en voelde hoe

glibberig de pilaren waren. Het getijde liet aan de onderste binnenzijde van de pilaren een bescheidde mossel populatie zien die langzaam groeide. Hij bereikten de tweede pilaar. Zijn licht bescheen de pilaar. Door het begroeide mos zag hij een kleine opening in de pilaar. Deze openingen in de pilaren waren aangelegd voor de heren, keizers en koningen die eventueel moesten vluchten voor hun rivalen. Bruno betaste de rondingen van de opening om te kijken of dit gat nog ruimer gemaakt kon worden. Hij trok twee behoorlijke stenen uit het gat en zag dat dit nu groot genoeg was om zich erdoor heen te wurmen. Bruno trok zijn jas uit en legde deze zo neer dat deze niet nat kon worden. Langzaam trok hij zich omhoog om de binnenkant van de ruimte om deze te bekijken. Hij zag dat er twee handvaten gemaakt waren om in de ruimte te komen. Hij greep de handvaten en trok zich omhoog. Zijn mobiel hield hij tussen zijn tanden om hiermee de ruimte te verlichten. De ruimte bleek groot genoeg om er twee mensen boven elkaar in te verbergen. De binnenkant van de pilaar was bekleed met mos en de ruimte was vochtig en smerig. Volgens hem voelde hij de bloedzuigers over zijn been kruipen en hij besloot snel te kijken of hier belangrijke informatie verborgen lag. Met het licht doorzocht hij de binnenkant van de pilaar. In een kleine opening die verhoogt in de ruimte verborgen zat voelde hij dat er een laagje zand lag. Hij woelde het zand om en voelde dat er in het zand een hoop papier lag. Deze kleine opening was groot genoeg om er een kleine koffer in te verbergen. Bruno wist dat het kasteel en de gewelven onder het kasteel waar hij zich nu bevond, jaren geleden al door archeologen grondig was uitgekamd op zoek naar eeuwen oude geschriften en of voorwerpen. Hij vond het daarom vreemd dat hij nu een pakketje papieren in zijn handen had. Gelijk trok hij de conclusie dat dit wel eens door de slachtoffers die eerder op de dag waren doodgeschoten met een dringende reden daar was verborgen. Daarom was Bruno bijzonder verrast dat hij hier stukken papier vond. Hij zag in het licht van zijn mobiel dat er een papier met het opschrift van een universiteit omheen was gevouwen en zag dat het geen normaal papier was, niet het normale papier wat wij nu gebruiken. Het was donkerder van kleur. Ook zag hij teksten die hij niet thuis kon brengen. Hij woelden verder met zijn handen in het zand. Zijn hand stuiten op een hard voorwerp. Het was te donker om te zien wat of het precies was. Hij stopte het voorwerp in de zak van zijn broek en onderzocht de ruimte nauwkeurig of er geen andere voorwerpen lagen. Toen hij tot de conclusie was gekomen dat er niks meer lag kroop hij zijn benauwde ruimte uit en sprong op de drassige ondergrond die natter leek als daarvoor. Hij wist dat hij weinig tijd had. Het getijde wees op hoog water, dus binnen enkele minuten zou de ruimte onder water staan. Hij greep naar zijn jas en liep naar het muurtje wat de verhoging was tussen de ruimte en het water. Het begon al langzaam donker te worden. Bruno was niet gewoon een horloge te dragen dus hij keek op zijn iPhone en zag dat het half tien in de avond was. Hij begreep dat er niemand meer op het grondgebied van de Gravensteen was, het was er stil alleen de duiven maakte lawaai voor het slapen gaan. Hij vond zonder problemen de weg naar de uitgang. Bij de loketten aangekomen herkende de oude portier Bruno. Enigszins verrast dat Bruno nog zo laat op het binnenterrein was begroette hij hem. Bruno liep naar de portier en vertelde hem wat hij gedaan had. Eenmaal buiten aangekomen twijfelde hij voor enkele seconde. “Zal ik een pint gaan drinken of naar huis gaan om de gevonden voorwerpen nader te onderzoeken”, dacht hij. Hij greep het harde voorwerp uit zijn broekzak en zag dat het de vorm van een sleutel had. Het kon van een of andere kluis zijn. De inscriptie die op de sleutel stond kwam hem onbekend over. Hij liep naar zijn auto en besloot om de voorwerpen nader te onderzoeken.

Het mortuarium

Het mortuarium gelegen in sectie K5 onder in de kelder van het universitair binnenterrein van het UZ in Gent was die middag rustig gelegen in een warme najaarszon. Dokter Caithness liep vanuit zijn auto naar het mortuarium, hij kreeg een onbehagelijk gevoel toen hij de sleutel van het mortuarium in het sleutelgat deed. Hij had het akelige gevoel dat iemand hem bespioneerde en in de gaten hield. Toen hij de sleutel van het lab omdraaide keek hij nog éénmaal om, maar zag niets wat zijn argwaan, inhoud kon geven. Hij opende de deur en deed de verlichting van de kleedruimte aan, hij zag dat zijn vrouwelijke collega al aanwezig was. “Hallo Gina, zijn de lichamen op tijd aangekomen”, vroeg Dokter Caithness. “Jazeker Winston, ik arriveerde net toen de ambulance het terrein op reed.” Gina was een vrouw van vierenveertig jaar. Zij was gefascineerd aan haar studie Pathologie begonnen. Zij bezat een natuurlijke levenswijze van sarcasme en nonchalance. Haar houding was er een van onverschilligheid en erotiek. De verhouding die zij met Dokter Caithness had was geheim en gebaseerd op extreme erotiek. “Oké schat, tref jij de nodige voorbereidingen dan kleed ik mij om.” “Ja dat is goed lief, ik zal gaan beginnen.” Gina reed de beide lichamen die op een rollende tafel waren gelegd naar de doucheruimte waar de lijken schoongespoeld werden. Gina nam de douchekop in haar handen en spoelde de lijken schoon. Langzaam ontkleden zij de lichamen van de nog aanwezige kleding. Omdat het ambulancepersoneel nog geprobeerd had de slachtoffers te reanimeren, waren verschillende kledingstukken al kapot geknipt. Het gevoel van erotiek overviel haar, zoals dit telkenmale gebeurde wanneer zij een man ontklede. De tinteling in haar onderbuik nam toe en zij genoot van het ontkleden van de lichamen. Langzaam trok Gina de laatste kledingstukken uit en zag dat de man groot geschapen was. Haar hand gleed langs de benen van de man omhoog. Zij betasten het lid van de man. “Gina, alsjeblieft hou je in.” Dokter Caithness betrad de ruimte en zag dat Gina zeer opgewonden werd door de naakte lichamen. Hij zag ook dat zij onder haar kleding niks droeg. Winston die dit spelletje al vele malen had meegemaakte lachte stiekem en liep naar Gina toe. Hij betaste haar tepels en een gil van genot vulde de ruimte. Zijn lippen zochten haar lippen en hij voelde de spanning in zijn broek. Gina pakte vast wat zij wilde en genoot van elk moment. Winston tilde haar op de tafel en ontklede haar met een enkele haal. Hij genoot van haar stevige borsten die hard vooruit hun erotiek aan hem liet voelen. Hij pakte zijn gevoel en schoof deze langzaam bij haar naar binnen. Hij hield een seconde stil, maar begon met het pulseren van zijn gevoel en neukten tot hij klaarkwam. Hij wist uit ervaring dat hij niet op haar behoefde te wachten want bij elke stoot kwam zij sneller en sneller en soms kwam zij tijdens een beurt twee of drie keer klaar. Beide namen een moment van rust op de tafel die vele keren voor dit spel is gebruikt. “Kom, schat wij moeten aan het werk.” Gina, maakte de lichamen op een professionele manier schoon. De spanning was opgevuld en de erotiek was weg. Dokter Caithness liep naar zijn kantoor en haalde de voice-recorder uit de lade en deed de voice-recorder aan en omschreef: “Lichaam, mannelijk met als kenmerk een tattoo op de linkerarm en zonder identificatie, heeft een schotwond rond het hart streek en een schotwond in het hoofd. Door het exploderen van de kogel in het hoofd is het gezicht onherkenbaar beschadigd.” Winston Caithness liep rond de tafel waar de man lag en keek naar het lichaam van de vrouw. “Het tweede lichaam is vrouwelijk, zonder identificatie, heeft een schot in de buik en een schot door het oog. Omdat het schot in het oog is geëxplodeerd is ook hier het aangezicht onherstelbaar beschadigd.” Gina verzorgde de instrumenten die Dokter Caithness nodig had om nader onderzoek te verrichten. Als een goed ingewerkt team deed Dokter Caithness zijn werk en opende Winston de wonden om te kijken of hij de kogels die gebruikt zijn, kon verwijderen. Bij het eerste lijk vond hij de kogel in het hart. In de jaren van ervaring die hij als Patholoog-anatoom had, heeft hij nog nooit zo’n precisie schot gezien. De kogel werd op een schaalje gelegd en door Gina schoongemaakt. “Dit is een kogel uit een Magnum 45”, zei Gina. Dokter Caithness die inmiddels de kogel uit het hoofd had verwijderd, zag dat beide kogels hetzelfde kaliber hadden. “Nee Gina, de kogel uit het hart lijkt op de Magnum 45 maar komt volgens mij uit een geweer. Alleen ik heb daar niet zoveel verstand van dus moeten wij dit door de dienst ballistiek uit laten zoeken”, zei Winston. Winston begon verder met zijn bevindingen in te spreken in de voice-recorder. Door de warmte van de dag was de ruimte die normaal gesproken door de airconditioner gekoeld werd, warmer als normaal. “Weet je zeker dat de airco op achttien graden staat?”, vroeg Winston aan Gina. “Ja, dat weet ik zeker, maar het is inderdaad erg warm hier, ik ga dit nog even controleren.” Gina verliet de ruimte naar het kantoor wat naast de doucheruimten was en controleerde de temperatuur die inderdaad op achttien graden stond. Zij liep terug en zag dat Winston de beide kogels uit het andere

slachtoffers verwijderd had. Gezien het feit dat alle kogels dezelfde vorm en afmeting hadden, kon Winston vaststellen dat bij de moordpartij één en hetzelfde wapen was gebruikt. Of van twee verschillende wapens wier munitie sterk op elkaar deed gelijken. Winston sprak zijn bevindingen uitgebreid in de voice-recorder uit. Dit verslag werd later op de dag uitgewerkt door de secretaresse die het rapport zou opmaken voor de nodige politie-inspecteurs. Gina, spoelden de lijken nogmaals schoon en keek nog een keer naar de prikkelende geslachtsdelen van de man en de vrouw. Zij glimlachte en gleed met haar vinger langs de clitoris van de vrouw. “Kom, kom schat, geef de mensen hun respect en laat ze met rust.” Gina, glimlachte en antwoordde “Ja, schat daar was ik nu net mee bezig.” Winston glimlachten en liep de ruimten uit naar zijn kantoor. Gina die de lichamen in de koelcel wilden schuiven zag dat de borsten van de vrouw zacht heen en weer wiegde onder het laken wat zij inmiddels over beide lijken had gelegd. Wederom voelden zij de tinteling in haar onderbuik. Dokter Caithness was inmiddels in de kleedkamer om van kleding te wisselen. Hij bemerkte dat het in de kleedkamer warmer was dan normaal. Hij liep daarom naar de ruimte waar de airco geplaatst was. Daar aangekomen deed hij het licht aan. In de ruimte stonden twee mannen die hem vastgrepen en de mond snoerde zodat hij geen geluid kon maken. Een van de mannen gebod hem niet te schreeuwen of te praten. Winston knikte dat hij het begreep. Een van de mannen vroeg hem met Italiaans accent. “Heeft u op de lijken nog iets bijzonders gevonden?”, vroeg een van de mannen in gebrekkig Engels. Winston keek de man verwonderd aan en wist meteen dat hij te doen had met mannen die te maken hebben met de Italiaanse maffia. “Nee”, antwoordde Winston stellig. “Alleen de schotwonden heb ik onderzocht, dit was om de doodsoorzaak vast te stellen voor het onderzoek, voor nu is dit voldoende.” Eén van de mannen boog zich dreigend voorover om recht in de ogen van Winston te kijken. “O, ja”, zei de man nogal dreigend. “En welk kaliber kogels hebt u gevonden dokter?” Meteen toen hij dit zei liet de man zijn jas openvallen zodat Winston het wapen, de Magnum 45, kon zien. Op dit moment wist Winston dat zijn laatste uur was aangebroken. De man sloeg Winston met het wapen en deze viel door de klap zo hard tegen de grond dat zijn hoofd een behoorlijke bloeding liet zien. Winston sloot de ogen en voelden de kracht uit zijn lichaam weglopen. De man met het wapen aarzelde geen moment, trok het wapen en schoot éénmaal in het hoofd van Winston.

Gina die opgewonden werd van het wiegen van de borsten van de vrouw trok het laken verder over het hoofd van de vrouw. Naakt met een schotwond in het oog lag de vrouw daar nog druipend van het water. Gina kon de verleiding niet weerstaan en raakte de tepels van de vrouw aan. Het gaf haar wederom een erotisch gevoel, langzaam liet zij haar hand langs het lichaam van de vrouw gaan. Heel langzaam kwam zij in de buurt van haar vagina. Gina voelde het vocht wat normaal afgescheiden werd en besloot niet verder te gaan. De ruimte werd warmer en Gina wilden kijken wat eraan de hand was. Zij keek naar het lichaam van de vrouw, zij schatte de leeftijd van de vrouw rond de veertig. Haar borsten waren groot en mooi geschapen en haar slanke lichaam zal veel mannen het hart sneller hebben doen slaan. Gina begreep dit. Zij voelde aan haar eigen clitoris, die snel vochtig werd, zij besloot het toch te doen. Gina liep naar een kast in de ruimte en schoof een lade open. Achter in de lade voelde zij naar een harde staaf. De tweezijdige dildo werd door haar in het geheim bewaard. Zelfs Winston was niet op de hoogte van deze extreme seksspelletjes die Gina vaak speelde in het mortuarium. Zij pakte de dildo en ontkleden zichzelf. Zij kroop op de tafel en betasten de vagina van de dode vrouw. Het lichaam was nog niet zo sterk afgekoeld dus Gina besloot eerste haar vagina op te warmen door de dildo bij haar naar binnen te doen. Zij genoot bij elke stoot die zij zelf gaf. Om haar gevoel optimaal te bewerken, verwijdde zij de vagina van de dode vrouw. Met haar vingers voelde zij de eerste kamers van de vagina in de vrouw en besloot de dildo bij haar naar binnen te werken. Om dieper te kunnen schoof zij haar vinger volledig naar binnen. Plots voelde zij een hard voorwerp in de vagina van de vrouw. Gina schrok en haar erotiek verdween. Zij sprong van de tafel. Gina die het lichaam voor nader onderzoek onder een lamp moest schuiven kleden zich snel weer aan en pakte een vagina lepel die gebruikt werd om vaginaal onderzoek te doen. De vagina verwijdde en de lamp werd op het lijk gericht zodat Gina kon onderzoeken wat zij met haar vingers voelde. Ongeveer drie tot vier centimeter in de vagina van de vrouw zag Gina een donker voorwerp. Langzaam verwijderde zij het condoom met een pincet. Het condoom legde zij op een schaalje. De inhoud leek op een sleutel met een inscriptie. Omdat de sleutel verpakt zat in een condoom moest zij deze eerst verwijderen. Gina begreep dat dit het voorwerp was waar de mannen bij de Gravensteen de moorden voor hebben gepleegd.

Een schot klonk door het mortuarium. Gina schrok en stond voor een seconde perplex. Meteen begreep zij dat de mannen in het mortuarium waren om daar naar het voorwerp te zoeken. Snel trok zij het witte laken over de vrouw en kroop naast de vrouw op de brancard en trok zich naar de ingang van de vrieskast waar normaal de lijken in werden bewaard. De slede waar zij en het lijk op lagen had moeite om de gleuf waar de wieltjes in draaide zijn weg te zoeken. Gina die de spanning haast niet kon verdragen, sprong van de tafel en schoof de laden in de gleuf. Zij kroop naast de vrouw en sloot de deur zachtjes toe. De ruimte die de vrieskast had was groot genoeg om een fors lichaam te herbergen. Dus ook groot genoeg om de twee tengere vrouwen in te verbergen. Gina kroop naar het voeteneinde en probeerde haar adem onder controle te krijgen. Door de inspanning hijgde zij geweldig, dus moest zij tot rust komen. De deur van de vriesruimte in het mortuarium zwaaide open en de mannen liepen de ruimte in. De ruimte die te vergelijken is met een grote vrieskast met dertig deuren, was in het wit geschilderd. Hier werden de lijken in bewaard totdat zij vrijgegeven werden om aan de familie of nabestaande terug te geven om te begraven of te cremen. “Er is hier niets meer”, zei één van de mannen. “Er moet nog iemand aanwezig zijn geweest”, zei de andere man “Er staan twee auto’s op het parkeerterrein dus de dokter was niet alleen.” “Controleer alle ruimtes”, gaf de man als bevel. De andere man keek een moment verschrikt. Deze man, opgegroeid in Palermo, had helemaal niks met de dood, dan alleen het gebruik van zijn eigen wapen om ander mensen naar een andere wereld te helpen. “Kom, schiet op”, beval hij de man. De man uit Palermo begon langzaam de ene deur na de ander te openen. Een smerig stank kwam hem tegemoet, hij moest hoesten en had meteen het gevoel om over te geven.

Om ongemerkt binnen te komen moesten de mannen buiten het mortuarium de uitgang van de airco forceren en de installatie ontregelen. Dit was ook de reden dat tijdens het onderzoek de werkruimte warmer werd dan normaal. Gina die het inmiddels al aardig benauwd begon te krijgen, hield haar adem in. De man opende snel de deuren van alle koelcellen, maar moest kotsend zijn werk opgeven, want de stank werd ondragelijk. De andere man hielp een handje mee en kwam tot de conclusie dat sommige ruimte bewoond werd door een lijk en andere waren leeg. Aangekomen bij de celruimte waar Gina zich had verstopt waren de mannen zo misselijk geworden van de stank dat een snelle controle van de ruimte voldoende was om vast te stellen dat er ook hier alleen maar een lijk lag. Gina had zich naar de achterkant van de koelkast laten afzakken, toen de deur openging lag zij aan het voeteneinde en werd zij niet opgemerkt. De mannen vluchtte uit de ruimte omdat de stank ondragelijk was. Ook Gina had opgemerkt dat zij normaal gesproken wel wat gewend was, maar nu ook misselijk werd van de stank. Haar maag kotste het voedsel wat zij eerder op de dag had gegeten naar buiten. Gina bleef enkele momenten boven op de vrouw liggen. Zij voelde hoe het lichaam van de dode vrouw afvalstoffen begon af te scheiden. Omdat Gina wist dat lijkvocht gevaarlijk kon zijn en omdat zij niet meer aan had als alleen een witte schort waarin zij de lijken had onderzocht besloot zij langzaam de ruimte uit te kruipen. Heel voorzichtig, zonder geluid te maken opende zij de deur van de koelruimte. Zij sprong op de grond en hield voor enkele seconden de adem in. Zij hoorde niets meer maar was op de hoede voor de twee mannen. Omdat het mortuarium een extra airco had besloot zij deze te gebruiken. De installatie zat aan de andere kant van de onderzoeksruimte. Gina liep naar de kleine schakelkast en deed de reserve koeling aan. De ruimte werd na ongeveer een kwartier gevuld met frisse lucht. Enkele minuten bleef Gina in de onderzoeksruimte. Zij hoorden niets meer. Gina sloot alle deuren van de koelruimte omdat zij wist dat het lijkvocht voor andere mensen schadelijk kon zijn. Na een kwartier besloot zij de deur van de grote koelruimte te openen. Zij voelde in haar schort of de sleutel die zij in haar zak had nog daar was. Gina begreep dat de mannen op zoek waren naar dit voorwerp. Zacht opende zij de deur die op het kantoor uitkwam, er was niks meer te zien. Langzaam liep zij naar de opening van de kleedruimte. Gina schrok van het lichaam van Winston. Zij barste in tranen uit en zakte naast het lichaam van Winston neer. Zij kuste het hoofd van de man en weende zacht, om zo weinig mogelijk geluid te maken. Zij trok haar schort uit en haalde de sleutel uit haar zak. Haar schort gebruikte zij om het lichaam van Winston af te deken. Zacht liep zij naar de kledingkast waar zij haar dagelijkse kleding had neergehangen. Gina gebruikte een natte handdoek om haar lichaam schoon te maken en kleden zich huilend aan en liet de sleutel in haar broekzak glijden. De bel van het mortuarium verstoorden de stilte in de ruimte. Gina schrok op en wachtte enkele momenten. Snel pakten zij de sleutel uit haar broekzak en verstopten hem in een laden van een van de ontleedkasten. Er was geen geluid, de bel werd nogmaals gerinkeld en Gina besloot de deur open te doen. Voorzichtig liep zij langs de muren en zag dat een man de deur wilde forceren. Snel liep zij naar de deur en opende deze, voor haar stond een man die zij vaag kende. “Bruno, ben jij het?” “Gina, ja ik ben het Bruno.” Gina die op was van de zenuwen viel in zijn armen. “Vlug, kom binnen”, zei ze. “Wat is er gebeurd, ik hoorde een schot

buiten”, zei Bruno. “Het is Winston, hij is neergeschoten door twee mannen met een Italiaans accent”, zei Gina.

De leugen begon

Het was 19 juni in het jaar 325 na Christus. De dagen waren warm in Nicea. Aan de ingang van één van de stadspoorten was er een drukte van je welste. De kooplieden die bij de stadspoort hun paard en wagens hadden gestald probeerden hun goederen aan de man te brengen. Religieuze hoogwaardigheidsbekleders met hun gevolg naderde de stad. Sommigen waren te paard anderen te voet maar de meeste kerkleiders die van ver kwamen, waren voorzien van een groot gevolg van bedienden die de reiswagens begeleiden. De kerk die gebruikt zou worden om deze eerste vergadering, met de verschillende religieuze leiders te houden, werd grondig schoongemaakt. In de dagen voor 19 juni werd er goed gelobbyd door de bisschoppen om van tevoren afspraken met elkaar te maken hoe zij bepaalde geloofsideeën zouden en kunnen ondersteunen. Verschillende compromissen werden in de dagen voor het eerste concilie gesmeed. De bisschoppen hadden aan hun achterban ook het één en ander uit te leggen. Op dit concilie zouden er afspraken worden gemaakt die voor veel religieuze groeperingen grote religieuze gedachten veranderingen teweeg zouden brengen. Omdat er nieuwe ideeën en nieuwe dogma's gebruikt gaan worden moest er anders over verschillende onderwerp gedacht gaan worden. Dit betekende dat de bisschoppen aan hun achterban het één en ander uit te leggen hadden. Enige achtergrondinformatie laat ons zien dat het stadje Nicea veranderde na de Turks-Osmaanse veroveringen van naam en heet nu Izmit. De Aya Soffia (Hagia Soffia) in Nicea dient ook vooral niet verward te worden met de wereldberoemde Aya Soffia in Istanbul. Nicea en zijn Aya Soffia nemen echter een bijzondere plaats in binnen de Christelijke geschiedenis. Het was hier in Nicea dat in het jaar 325 na Christus het eerste grote oecumenische concilie plaatsvond. Bij elkaar geroepen door keizer Constantijn de Grote. Later in de tijd was het in 787 na Christus dat kerkleiders van Oost en West zich wederom verzamelden in Nicea. Het zou de laatste keer zijn voor het grote schisma (afscheiding) tussen Oost en West. Dit verklaart waarom vooral onder oosterse christenen de naam van de Aya Soffia in Nicea een speciale klank heeft. Nicea herinnert aan de lang vervlogen tijden dat de kerk van Oost en West nog één waren. De Aya Soffia van Nicea onderging hetzelfde lot als zoveel andere kerken in het Byzantijnse Rijk. Nicea werd in het jaar 1331 veroverd door het Osmaanse leger en de Aya Soffia werd vervolgens veranderd in een moskee. Om aan het begin van de 20ste eeuw met de komst van de Turkse seculiere republiek van Kemal Atatürk te worden omgedoopt tot museum. In deze omgeving kwamen enkele honderden religieuze leiders bijeen om te bepalen wat het volk de komende eeuwen moest gaan geloven. De Aya Soffia stroomde langzaam vol met vele verschillende kerkleiders. De banken vulden zich langzaam met de genodigde. Hosius stond op en sloeg tweemaal met zijn staf op het marmer, het werd stil in de Aya Soffia. Het concilie in Nicea begon. De hoogwaardigheidsbekleders van vele geloofsgroeperingen hadden hun weg gevonden. Omdat Constantijn zelf geen theoloog maar een heiden was stelde hij Hosius van Cordoba als 'de facto' voorzitter aan. Hosius begon de aanwezigen aan te spreken; "Geachte afgevaardigden. Ik wil u van harte welkom heten op deze eerste grote bijeenkomst. Wij mogen dank verschuldigd zijn aan de organisator van dit concilie keizer Constantijn de Grote." De kerkleiders gingen staan en lieten hun dankbaarheid merken door een overweldigend applaus te geven en eerde hiermee het feit dat zij het op prijs stelden dat Constantijn de Grote dit concilie georganiseerd had. Hosius nam opnieuw het woord; "U zult zich wellicht afgevraagd hebben waarom dit eerste grote concilie belegd is. Bij de vorige bijeenkomsten die in beperkte sfeer zijn georganiseerd hebben wij ervoor gezorgd dat u in de gelegenheid bent gesteld om belangrijke geloofsbelijdenissen aan te geven die in het heilige boek moeten worden opgenomen. Omdat er vele verschillen van inzicht zijn hebben wij in de tussenliggende periode geprobeerd om verschillende compromissen te sluiten. Op dit Concilie wil ik graag door de monniken een voorlopig resultaat voor laten lezen. Het is de bedoeling dat dit nieuwe boek wat de 'Bijbel' gaat heten met de navolgende inhoud wordt ingevuld." (De naam Bijbel betekend één verzameling van boeken. Deze roman/ thriller zou niet waarheidsgetrouw zijn zonder te laten zien dat het verleden weldegelijk invloed heeft gehad op het verloop van het christelijk erfgoed. Daarom dat erachter in het boek (3) verschillende bronnen zijn gebruikt om het verhaal met waarheid te onderbouwen.) Hosius stond op en verzocht een van de monniken de hoofdlijnen van het nieuwe boek wat als basis voor de nieuwe Bijbel zou zijn voor te lezen; "De voornaamste aanleiding tot het bijeenroepen van dit concilie was de onrust die was ontstaan door de verspreiding van de leer van Arius", begon de monnik. (Arius was een Alexandrijns priester, die beweerde dat Christus niet werkelijk gelijk aan God was, maar gemaakt zou zijn door de Vader.) De monnik ging verder met op te merken dat deze leer sterk werd veroordeeld door Alexander, de bisschop van Alexandrië en zijn secretaris, de latere bisschop Athanasius. "Ik moet hierbij

opmerken, vervolgde de monnik, dat enkele bisschoppen, zoals Eusebius van Caesarea en andere bisschoppen in Palestina, Arius in het gelijk stelden. Echter dit onderwerp verspreiden zich over het Oosten van het Romeinse Rijk. Daarom dat keizer Constantijn de Grote, in een poging om deze onrust voor eens en voor altijd de kop in te drukken, samen met Ossius van Cordoba dit concilie te Nicea heeft bijeengeroepen, waarbij u allen van harte bent uitgenodigd. Wij hebben nu hier de gelegenheid om met alle bisschoppen over Arius en zijn leer te oordelen. Ook willen wij hier één universele manier bepalen om de datum voor de paasviering vast te stellen.” (318 bisschoppen kwamen in 325 bijeen te Nicea om over het Arianisme te oordelen. Op papier werd het voorgezeten door keizer Constantijn zelf, maar aangezien die niet veel over theologie wist was Hosius van Cordoba als voorzitter de verantwoordelijke geestelijke die de opdrachten van Constantijn verwerkte in het nieuwe leerboek. Athanasius, diaken van Alexander van Alexandrië, voerde het hoogste woord. Er werd een geloofsbelijdenis aangenomen waarin staat dat de Christus *homoousios* (van dezelfde substantie) is als de Vader en dus ook waarlijk God is. Slechts twee bisschoppen weigerden dit te aanvaarden en enkele anderen onder voorbehoud, omdat ze bang waren dat acceptatie van het woord *homoousios* ‘modalisme’ zou behelzen. *Homoousios* is een vroegchristelijke leer. Deze leer werd later door de katholieke kerk als ketterij veroordeeld). Tijdens dit concilie werd de datum van Pasen vastgelegd, het werd de eerste zondag na de volle maan na de christelijke lente-equinox. Ook werden er een aantal disciplinaire canons opgesteld. Ook de autoriteit van Rome, Alexandrië en Antiochië werd door het concilie erkend. In de nasleep van dit concilie gebeurden er enkele opmerkelijke feiten. Het Arianisme stierf na het eerste concilie van Nicea niet direct uit, maar groeide aanvankelijk alleen nog maar meer. Enkele Oost-Romeinse Keizers, met name Constantius II en Valens waren Arianen. In die tijd werden Arianen in het Oosten bevoordeeld en werden orthodoxe bisschoppen soms vervolgd en verbannen. Precies in die periode, in het midden van de vierde eeuw bekeerden een groot aantal Germaanse stammen, zoals de Visigoten en de Vandalen zich tot het Arianisme. In de vierde eeuw keerden een groot aantal kerkvaders zich fel tegen het Arianisme, zoals bijvoorbeeld Basilius van Caesarea en Gregorius van Nazianze in het Oosten en Ambrosius van Milaan in het Westen. Na het Concilie van Constantinopel in 381 na Christus verdween het Arianisme grotendeels in het Oosten. In het Westen bleef het Arianisme toch nog een lange tijd bestaan, vooral omdat in het West-Romeinse Rijk zijn volgers stammen waren zoals de Visigoten, Vandalen, Ostrogoten en deze nog lang invloedrijk zouden blijven binnen het Roomse Rijk. Pas in het begin van de zevende eeuw bekeerden als laatsten de Visigotische koningen in Hispania zich tot het rooms-katholieke geloof.

Het landhuis van Arius bood de nodige bescherming aan hem en zijn familie. De familie genoot van het buitenleven. Na het concilie bracht een boodschapper een definitief afschrift van wat er op dit laatste concilie werd besloten en hoe er over zijn zienswijze werd gedacht. Arius zag zijn beweringen in het water vallen. Hij maakte zich grote zorgen over het verloop van zijn leven. In zijn brief aan Eusebius gaf hij zijn bezorgdheid aan. Langzaam liep hij door zijn tuin, overpeinzend wat de toekomst van zijn leven en dat van zijn familie zou worden. Arius zijn zienswijze werden niet opgenomen in de Concilies en zijn zelfs tegengesproken. Toch bezat hij de documenten die de waarheid rond het concilie weerlegde en kon tegen spreken. Het mysterie van Nicea was geboren. Hij overpeinsde zijn volgende stap.

Het mysterie ontstaat

De geloofsbelijdenissen van Athanasius waren een uiteenzetting van de christelijke leer die traditioneel ook aan hem werd toegeschreven, hij leefde van 295-373 na Christus. Athanasius was aartsbisschop van Alexandrië. (4) Deze geloofsbelijdenissen waren bedoeld om het Arianisme te bestrijden. Toch heerst er twijfel over het auteurschap van Athanasius. Geschiedkundigen zijn het erover eens dat hij niet de oorspronkelijke tekst heeft geschreven. De tekst werd aangeboden in het Grieks, maar uit onderzoek blijkt dat het origineel in het Latijns is geschreven. Volgens de geleerden komt de tekst uit het Spaanse of uit Zuid-Frankrijk en is gemaakt in de vijfde eeuw. Omdat enig hard bewijs niet gegeven kan worden, wordt er in dit boek de traditionele geschiedschrijving gevolgd. Een plausibele reden zou te maken hebben gehad met de vele vertalingen die in die periode met de hand in verschillende talen en uitvoeringen zijn gemaakt. Athanasius was samen met Constantijn de Grote medeverantwoordelijk voor de basisleerstelling van de katholieke kerk en het boek wat bekend staat als de Bijbel. Arius die wist dat de briefwisseling met Athanasius tot een probleem kon lijden, liep bezorgd en nadenkend over zijn landgoed. Dat dit vermoeden juist was bleek later in de tijd. Er zijn over de drieëenheidsleer en verschillende andere strijdpunten in het geloof enkele bloedige oorlogen gevoerd. Ook nu was Arius ervan overtuigd dat er een probleem kon komen. De aanhang die Arius had in Alexandrië was groot en hij voelde zich verantwoordelijk voor al deze mensen. Zoals al eerder geschreven was dit de reden dat hij besloot om vanuit zijn huis in Constantinopel te verhuizen naar zijn buitenverblijf in Alexandrië, om op deze manier dichter bij zijn aanhang maar ook zijn naaste broeders te zijn. Hij gaf zijn bediende de opdracht om deze reis voor te bereiden zodat zij konden vertrekken. De geschiedenis laat zien dat onder invloed van deze Griekse filosoof en de gnostiek van Arius de centrale gedachten omver werd geworpen dat Jezus, de zoon van God en ook God zelf was. Hij leerde dat Jezus het eerst geschapen schepsel was. Deze leer had de kerk van die tijd in zijn greep. De meeste kerkaanhangers begrepen de leer die door Arius was verkondigd en begrepen de duidelijke uitleg over het mens zijn van Jezus. Omdat de leer van Arius lijnrecht tegenover die van Athanasius stond werd hij hierbij fel bestreden door Athanasius. Dit leidde ertoe dat de kerk uiteindelijk pas na Athanasius dood, Arius gedachten definitief als ketterij verwierp. De waarheid omtrent het 'mens' zijn van Jezus werd verworpen en de ruimte om een idealistisch beeld de ruimte te geven is geboren. De belijdenis dat Christus de zoon van God is en ook God zelf was, is fundamenteel geworden. Deze leer werd na de verschillende concilies, die voor een groot aantal stromingen binnen het christelijk geloof, als idealistisch beeld gegeven om de richting van een nieuwe weg en een nieuwe leer toegang te verlenen. Mede door de debatten die waren ontstaan rondom de opvattingen van Arius, kwam de kerk tot de vaststelling van de leer in de drieëenheid van God en de tweenaturenleer van Jezus Christus. De tweenaturenleer of het dyofysitisme gaat over de verhouding van het goddelijke en menselijke in de persoon van Jezus Christus of God de zoon. De leer houdt in dat Jezus zowel volledig goddelijk als volledig menselijk is en dat deze beide naturen ongescheiden en onvermengd zijn. De tweenaturenleer werd vastgelegd op het Concilie van Chalcedon (451 jaar na Christus).

Arius had vooral zorgen over verschillende documenten die hij maar ook andere in zijn bezit hadden. De documenten vertelde de ware geschiedenis over het leven van Jezus en dat van Maria Magdalena en zijn volgelingen. Veel van deze verhalen waren al door geschiedschrijvers opgetekend, maar zijn ook weer met dezelfde impact verdwenen door toedoen van andere stromingen binnen de toenmalige roomse kerk. Krachten zoals die van Athanasius waren zo sterk dat er een klopjacht ontstond om de daadwerkelijke waarheid van Jezus Christus omwille van een onnauwkeurige christelijke opvatting te beschermen. De onwaarheid waarmee deze theorie overeind bleef, heeft tot op heden nog invloed op alle religies van de christelijke wereld.

Toen Arius aangekomen was in de stad Alexandrië, besloot hij een vergadering te beleggen met zijn naaste medewerkers. Het huis van Arius stond bekend om zijn respectvolle houding tussen de familie en zijn bediende. Zijn bediende waren hem dankbaar voor het leven wat zij door hem hadden gekregen. Arius riep één van zijn bediende bij zich. "Wat mag ik voor u doen?", vroeg de bediende. "Ik wil graag dat je een vergadering uitschrijft. Nodig hierbij alle ouderlingen en dienstdoende en aangestelde

verantwoordelijke mannen uit. En doe dit voor komende zondag op de bekende plek bij de oase, waar wij altijd samenkomen.” “Ja, mijnheer ik zal de nodige voorzorgsmaatregelen nemen”, zei de bediende en verliet de ruimte.

Arius, vermoeid van de dag, maar ook van de spanning die hij de afgelopen dagen voelde, liep onder de bomen en zag dat de zon juist aan het ondergaan was. Hij riep zijn vrouw en haar gezelschap bij zich en probeerden te ontspannen. Het gezelschap dat zich meestal binnen de muren van het huizencomplex bezighield met de dagelijkse praktische dingen, kwamen naar buiten. De avond was zwoel, warm en door de ondergaande zon tegelijk bijzonder mooi. “Het wordt tijd dat het gaat regenen”, zei Arius tegen één van de gezelschap dames. “Ja”, antwoordde zij. “Wilt u een glas wijn?”, vroeg zij aan Arius. “Ja en geef mij ook wat te eten.” “Dat is goed, mijnheer”, en zij liep naar de ruimte waar een rijk gevulde tafel met allerlei lekkernijen waren klaargezet. De vrouw maakte een bord klaar waarop de lekkernijen werden opgediend. “Dank je wel”, zei Arius toen de vrouw hem het bord aangaf. Hij nam plaats op een marmeren bank die uitzicht bood over het Egyptische land. Het land wat hij zo liefhad. Hij voelde de zachte wind die vanuit de woestijn over de stad werd geblazen en nam een slok van zijn wijn. Hij voelde de rust van het land en de wijn begon zijn spieren te ontspannen. Hij nam wat te eten en hij bemerkte dat de rust waar hij altijd zo van hield ook nu weer zijn werk deed. Hij kon zich eindelijk ontspannen. De volgende morgen werd Arius wakker door het nodige tumult wat was ontstaan in een van de bijgebouwen. Hij had enige moeite om zich te concentreren waar het tumult nu eigenlijk vandaan kwam en waar het over ging. Langzaam drong het tot hem door dat dit het gebruikelijke lawaai was wat de marktkoopliden lieten horen wanneer de markt begon. De grote karavaan van wagens en kamelen trok langs de doorgaande weg waar het huis van Arius aan gelegen was. Enigszins geïrriteerd door het lawaai, liep hij naar de wasruimte. Deze ruimte die in het geheel opgetrokken was uit marmeren zuilen van wit Carrara marmer en zwarte Nero Marquinia bood plaats aan een koud en warm bad. Het warme bad werd gedeeltelijk verwarmt door water wat via marmeren afvoergoten liep en door het zonlicht werd opgewarmd. Ook werd de warmte geregeld door het bijstoken van de bassins onder het gebouwencomplex. Arius besloot zijn lichaam nog meer rust te geven en liep het warme water in en hij vleide zich neer op een van de banken in het bassin. De temperatuur van het bad was altijd zo afgesteld dat men zonder moeite plaats kon nemen in het bad, alleen op verzoek kon het water extra verwarmd worden om een hogere temperatuur te krijgen. Arius lag daar enkele momenten en voelde de rust die het warme water hem gaf. Het was een van zijn dienstvrouwen die hem bezocht, zij ontkleedde zich van het weinige wat zij die morgen aan had en nam plaats in het bad waar Arius van zijn rust zat te genieten. Door twee oogspelen zag hij de vrouw in het bad lopen. Haar naaktheid viel hem op, haar borsten waren stevig als van een jonge vrouw. Arius schatte de leeftijd van de vrouw rond de vijfentwintig. Hij had haar vaker gezien in het gezelschap van zijn vrouw en wist dat zij goed met elkaar overweg konden. “Mijnheer.” Arius schrok want hij dommelden in het warme water wat in. Hij zag de bediende die hij de vorige dag opdracht had gegeven naast het bassin staan. “Wat is er?”, vroeg hij de bediende. “Mijnheer, ik heb alle verantwoordelijke personen gevraagd om zondag op de bekende plek bij de oase aanwezig te zijn.” “Dank je wel”, antwoordde Arius. Hij zag dat de vrouw zich stond te wassen met geconcentreerd water uit één klein bassin wat gevuld was met rozenbladeren. Haar lichaam was mooi gevormd. Hij had deze morgen geen behoefte de vrouw nog verder te benaderen. De zorgen die hij had overmanden zijn erotische gedachten. Er brak een zondag aan die voor de christelijke geschiedenis een belangrijke dag zou worden. Wederom was het een warme dag. Arius kon een groot gedeelte van de dag besteden aan zijn toespraak die hij in de avond zou houden. De loomte van de dag deed hem regelmatig rusten. Hij vond dat hij vandaag recht had op zijn lievelingsmaaltijd en gaf zijn bediende opdracht om een groot banket van vis te verzorgen. De nijl was gevuld met verse vis en Arius vond deze vis een heerlijkheid en kon hier erg van genieten. Zijn personeel wist dit en vonden het altijd een feest wanneer zij hun meester gelukkig konden maken met een heerlijke maaltijd waar hij van genoot. Het banket bood plaats aan dertig personen. Omdat Arius geen onderscheid maakte tussen zijn hof bediende en het personeel, genoot eenieder van deze maaltijd. Arius die gewoon was enkele woorden te spreken voordat eraan de maaltijd begonnen werd, stond aan de kop van de tafel op en nam het woord. “Vrouw, mijn zoon en dochters en al degenen die mij altijd trouw gediend hebben. Wij staan aan de vooravond van belangrijke besluiten en verantwoordelijke beslissingen die de ouderlingen en dienaren deze dagen moeten nemen. De christelijke wereld gaat veranderen en gefundeerde waarheden zullen omvergeworpen worden. Zoals jullie weten zijn er in Nicea besluiten genomen die haaks staan op de waarheden die bij ons bekend is. Veel van onze broeders hebben hun leven gelaten voor deze waarheden.

De besluiten die de komende tijd worden genomen zullen een mysterie werpen over datgene wat in Nicea is besloten. Ik zal mij, ondanks de gevolgen waar ik mij zeer van bewust ben, verzetten tegen de leugens en de valse beschuldigingen die Athanasius probeert te beschrijven in het nieuwe leerboek wat nu gaat komen.” De gasten aan de tafel zaten aandachtig te luisteren naar de woorden die Arius sprak. Zij waren op de hoogte van de strijd die al jaren plaatsvond tussen hun leermeester en Athanasius die bezetten was van het ‘Gods’ idee van Jezus Christus. Omdat Arius zijn waarheid verschillende keren had besproken met Constantijn de Grote was deze er steeds meer van overtuigd dat er een juiste balans moest komen tussen de verschillende geloofsleringen. Constantijn die altijd probeerde een juiste harmonie te bewaren kon in die tijd geen besluit nemen wat er in het nieuwe leerboek moest komen te staan. Later in de tijd werd Constantijns beloften om de Goddelijkheid van Jezus één hogere plaats te geven dan de waarheid over zijn menselijkheid aanvaard en als religieuze regel ingevoerd en zodanig in het nieuwe leerboek ingebracht. Hij had hier een persoonlijk belang bij. Constantijn plaatsten zichzelf in de geslachtslijn van Jezus, waardoor hij als keizer rechtstreeks in verbinding stond met het Godswezen en hiermee de macht over het volk en de kerk had veroverd. Constantijn was verantwoordelijk om de drieëenheidsleer binnen de roomse kerk toe te laten. Hierdoor werd er een vertekend beeld gecreëerd over de echte waarheid van Jezus Christus en zijn leven.

De avond brak aan op de zondag waar hij de vergadering op had belegd. Arius liet zijn paard rustig naar de afgesproken plek in de woestijn lopen. Hij werd gevolgd door enkele genodigde die hun weg door de woestijn zochten om op de afgesproken plek de vergadering bij te wonen. Daar aangekomen zag Arius dat de meeste van de uitgenodigden ouderlingen en verantwoordelijke opzieners aanwezig waren. Hij begroeten de meeste met een zachte knik van het hoofd. Zijn bediende, die een lijst had samengesteld met alle verantwoordelijke die hij had uitgenodigd, liep zijn lijst na en vroeg Arius nog enige momenten te wachten want er moesten nog enkele ouderlingen van een andere stad komen. Binnen het uur waren alle verantwoordelijken aanwezig. Het waren de ouderlingen en dienstdoende opzieners uit verschillende steden die de vergadering bijwoonde. De bediende telden het aantal, het waren achtenveertig genodigden die hij had uitgenodigd en hij telde achtenveertig hoofden. De bediende knikte naar Arius, met de bedoeling om deze te informeren dat hij met zijn toespraak kon beginnen. Arius begreep de aanwijzing en stond op en liep naar een verhoging die op een zandheuvel gelegen was. Arius ging staan op de zandheuvel en keek één voor één de mannen aan die later op deze avond zo’n verantwoordelijke taak zouden krijgen. Enige vorm van emotie overviel hem. De mannen keken vol belangstelling naar Arius, zij wisten dat hij een gerespecteerd man was, maar ook dat hij emotioneel kon zijn. Op dit moment zagen de mannen zijn emotie en wisten zij dat er dingen besproken zouden worden die verstrekkende gevolgen voor hen zouden hebben. Arius strekte zijn rug en ging rechtop staan. “Ik ben blij dat jullie de bereidheid en de moeite hebben genomen om samen met mij op deze plek belangrijke zaken te bespreken. Hetgeen hier vanavond besproken wordt mag door niemand van jullie met iemand gedeeld worden”, begon hij tegen zijn vrienden te spreken. “Omdat het onderwerp van groot belang is over het verloop van de christelijke leerstellingen en van het leerboek wat Constantijn de Grote wil maken ‘de Bijbel’, is het van belang dat deze vergadering geheim blijft. In de afgelopen dagen heeft Athanasius wederom geprobeerd mij op andere gedachten te brengen.” (5) De aanwezigen ouderlingen en opzieners lieten hun verontwaardiging blijken. Een van de ouderlingen stond op en vroeg Arius of hij mocht spreken, Arius gaf hem hiervoor toestemming. “Arius, hoe is het mogelijk dat een onbekende bisschop als Athanasius, probeert de geschriften die bij ons in het bezit zijn als onbetrouwbaar af te doen.”

Arius die zichtbaar ontroerd was door het geloof van zijn medestanders, haalde zijn schouders op. “Ik weet het niet mijn waarde vriend, de waarheid over Jezus leven heb ik al verschillende keren geprobeerd uit te leggen, maar Athanasius heeft redenen om aan te nemen dat de Goddelijkheid die hij Jezus wilde toedienen een hoger belang dient als de waarheid.” Eén van de opzieners vroeg het woord. “Arius, dit zou kunnen betekenen dat wanneer de zienswijze van Athanasius wordt overgenomen door Constantijn, de waarheid voor altijd verdwijnt en er verkeerde christelijke gedachten worden geleerd aan onschuldige mensen die niet juist zijn.” Arius stond op en zei: “Ik denk dat dit juist de bedoeling is. Het christus beeld dat wij hebben is van een profeet die bijzondere gaven bezat, maar waarvan enige goddelijkheid geen sprake is, de bewijzen worden geleverd in de documenten en de evangeliën die wij in ons bezit hebben.” Dit gezegd hebbende ontstond er een onrustig tumult onder de aanwezigen. “Arius, dit betekent dat wij straks uitgemaakt gaan worden voor ketters en dat de documenten gevaar lopen.” Arius die was gaan zitten, stond weer op en nam het woord. “Mijn geliefde broeders, wij weten dat er verschillende keren met

het zwaard geprobeerd is de waarheid omver te werpen en dat verschillende van onze broeders het leven verruild hebben voor het eeuwige. Daarom dat wij nu moeten besluiten wat wij moeten gaan doen om voor de mensheid de waarheid beschikbaar te houden. Zodat in de toekomst de waarheid over Jezus en zijn leven veilig is gesteld.” Arius die vermoed was ging weer even zitten. Het aanwezige publiek begreep dat het tumult wat de laatste jaren rond deze man was ontstaan, zeer sterk in het Egyptische land was doorgedrongen en dat hij moeite had met de besluiten die vanavond zouden worden genomen. Deze besluiten hielden in dat de stroming die rond Arius was ontstaan aan kracht zou gaan verliezen en waarschijnlijk helemaal uitgeroeid zal worden. Arius nam het woord en zei: “Mijn broeders, ik stel voor dat de documenten, die wij proberen te beschermen, voor een latere tijd, waar de waarheid wel erkent zal gaan worden, te gaan verbergen. Ik weet, uit betrouwbare bron, dat verschillende monniken al heel veel documenten in grotten rond de Dode Zee hebben verborgen, ik stel voor dat wij met onze documenten hetzelfde gaan doen. Ik vraag jullie de documenten bij elkaar te brengen, zodat wij deze voor het nageslacht kunnen bewaren.”

De ouderlingen en opzieners die aanwezig waren, begonnen onderling van gedachten te wisselen. Een van de opzieners nam het woord en zei: “Arius, waarom verbergen, wij kunnen toch ook een leerboek maken zoals Constantijn dit nu van plan is?” Arius begreep de gedachten en vond dit eigenlijk nog niet eens zo’n slechte idee. Hij bleef zitten op de plek waar hij plaats had genomen en vroeg zijn bediende hem wat water te geven. Hij overdacht enige ogenblikken de uitspraak van zijn broeder, maar wist dat dit hetzelfde effect zou hebben als de documenten die de Chinezen hadden gemaakt over de wijsheden van de Boeddha en Confucius. Ook deze documenten konden de geloofsstrijd, die binnen de vele landen die Rome in het bezit had genomen, geen éénheid brengen. Alleen binnen China hadden deze documenten en boeken effect, omdat deze documenten binnen de Chinese bevolking bescherming en waardering genoot. En ook omdat de invloed van Rome in China bijna geen kans had gekregen. Arius begreep ook dat de verhalen die in de piramides van de farao’s werden verteld ook geen éénheid binnen de geloofsstromen zou brengen. Om één leerboek te maken die de waarheid over Jezus zou vertellen zou ook in het niet vallen, het zou net als de andere leerboeken geen zin hebben. Arius stond op en nam het woord, hij zei: “Mijn geliefde broeder, ik dank u voor de ideeën. Het is absoluut geen slecht idee, maar hebben de wijsheden van de Chinezen de vrede binnen het roomse rijk kunnen behouden, of zijn de verhalen van onze voorouders niet voldoende om vrede te brengen binnen de volkeren. Geen van deze boeken en verhalen brengen de rust die Constantijn voorstaat. Nee, wij moeten de geheimen bewaren voor een tijd, later in de menselijke geschiedenis. Een tijd waarin dit machtige bolwerk zijn invloed op de maatschappij gaat verliezen. Een tijd die rijp is om de waarheid over het leven van Jezus en van het leven in die tijd te begrijpen. Een tijd die verder ligt als nu.” De aanwezigen spraken onderling over de woorden van Arius. Een van de ouderlingen stond op en vroeg. “Wat is uw voorstel, Arius?” Arius die zijn vermoedheid niet meer kon onderdrukken bleef zitten op de heuvel en keek over de hoofden van de aanwezige mannen. Een gevoel van verdriet overviel de man en hij schokte met zijn schouders. De mannen zagen het verdriet van de man die verantwoordelijk was voor het beschermen van de waarheid. Met enig ongeduld wachtte zij op het moment dat Arius zichzelf weer had teruggevonden. Hij ging staan en nam het woord. “Breng alle documenten bij elkaar en verstop ze in verzadigde wijnkruiken en vervoer ze naar een plek in de woestijn die ik jullie later zal doorgeven. Besef heel goed mijn broeders, dat de originele geschreven geschriften die bij ons in het bezit zijn de basis is van onze overtuiging en geloof. Wanneer deze verborgen zijn is het geloof en de overtuiging nog altijd in ons hart en geest aanwezig, alleen onze tegenstanders kunnen de documenten niet meer aangrijpen om ons geloof te doen ondermijnen.”

Er ging wederom een onrustig tumult onder de aanwezigen mannen. De mannen hadden het besef dat dit het einde van het Arianisme zou kunnen betekenen. Maar zij begrepen ook dat er een mysterie zou beginnen, wat door het organiseren van de verschillende concilies die in Nicea zijn gedaan, is ontstaan. De zon was verdwenen en de koelte van de nacht begon aan kracht toe te nemen. De vergadering werd besloten en de mannen bouwden hun tenten op om de nacht in de woestijn door te brengen. Het mysterie had zijn aanvang genomen.

De documenten

Arius, die de dag na de grote bijeenkomst in de woestijn zijn dagelijkse wandeling maakte overpeinsde zijn besluit wat hij de vorige dag had genomen. Hij wist dat de documenten die niet compleet waren van groot belang zouden zijn voor het verre nageslacht. Het begreep dat het belang van Constantijn eigenlijk niet zo slecht was, want hij had goede bedoeling met als doel om binnen het Roomse Rijk rust en stabiliteit te brengen. Op zich was dit een goed idee. Alleen dat dit gepaard zou gaan met het bewust misleiden van de mensheid was te veel voor Arius. Hij overdacht de situatie en riep een van zijn bediende bij zich. "Laat Philip bij mij komen", gebod hij de bediende. "Ja mijnheer." Arius liep naar de waterpartij die een onderdeel vormde van de Oase in de woestijn waar hij en zijn familie tijdens vrije dagen of vakantie woonde. Hij ging zitten onder de schaduw van een palm en overdacht de volgende stap die hij moest nemen. Het beseftte dat hij de sleutel in handen had om de geheimen die vanuit het verleden op zijn pad terecht waren gekomen te beschermen, dit gaf hem een grote verantwoording. Er ging ongeveer één uur voorbij waarin Arius zijn rust vond onder de palmbomen. Zijn bediende die bij hem was, schonk een glas water voor zijn meester in en hij vroeg aan Arius of hij wat wilde eten. Arius zichtbaar vermoeid van de dag en avond in de woestijn, vroeg hem wat dadels te plukken. Zijn bediende liep naar een van de palmbomen en plukte verschillende verse dadels om deze door de zon te laten indrogen. De dadels die al enige dagen lagen te drogen in de zon waste hij in het water van de oase en bracht deze bij Arius. Arius genoot van de ingedroogde dadels en bedankte zijn bediende voor zijn goede zorg. Kort daarna arriveerde Philip. "Goedemorgen Arius, hoe gaat het?", vroeg Philip aan Arius. "Ja, vermoeid van gisteravond, maar ik word goed verzorgd door mijn bediende dus het gaat wel." "Hoe is het met uw gezondheid?", vroeg Philip. "Ja, ook wel goed", antwoorde Arius. Philip stamde af van een grote bedoeïenen stam. Door zijn huwelijk had hij zijn leven aangepast aan het stadsleven, echter hij had daar soms heel veel moeite mee en trok geregeld vergezeld met zijn vrouw naar zijn familie in de woestijn. Hij was groot van stuk, had een mooi gebruide huid en was dol op zijn kamelen. De bediende kwam nogmaals met een schaal ingedroogde dadels en druiven en een andere schaal opgevuld met vele noten. Gewassen in het water van de oase nuttigden de beide mannen van deze lekkernijen. "Philip", sprak Arius op serieuze toon. "Kun je mij vertellen waar de documenten zijn die wij in de loop der jaren hebben verzameld?" "Zoals u weet, mijnheer", sprak Philip "Heb ik de documenten onder de ouderlingen verspreid die de documenten wilden bestuderen en ook verschillende documenten voor ons hebben vertaald. Veel van de documenten zijn opgesteld in het Hebreeuws een taal die vele niet kunnen lezen, twee van onze broeders hebben gedeelten kunnen vertalen en voor ons begrijpelijk gemaakt." Arius was van dit feit op de hoogte. "Philip, als wij de documenten verzameld hebben, over hoeveel kruiken hebben wij het dan?" Philip liep naar het water en stond na te denken. Hij was redelijk op de hoogte van de beschikbare documenten en de hoeveelheid daarvan, maar hij moest dit terugbrengen naar de wijnkruiken die ervoor zouden zorgen dat de documenten de tand der tijd zouden doorstaan. Hij was ook op de hoogte dat monniken heel veel documenten al in de afgelopen jaren verstoopt hadden. Waar dit was gebeurd wist Philip niet, maar hij was ervan overtuigd dat ook deze documenten belangrijke informatie bevatte die over Jezus Christus en zijn familie ging. Later bleek dat dit de Dode-Zeerollen zijn. Deze Dode-Zeerollen omvatten collectieve handschriften van meer dan 900 documenten, inclusief ruim 200 handschriften van een Hebreeuws boek die de Tenach wordt genoemd. Dit boek is ook wel bekend als het Oude Testament. Deze Dode-Zeerollen werden ontdekt tussen 1947 en 1956 in elf grotten in de buurt van de nederzetting van Quaram, een plaats aan de noordwestkust van de Dode Zee, ongeveer twaalf kilometer ten zuiden van de stad Jericho. De handschriften zijn geschreven in het Hebreeuws, Aramees en in de Griekse taal. Ze dateren uit de periode van circa 250 voor Christus tot circa 50 na Christus. Waarschijnlijk zijn ze rond 68 na Christus verstoopt in de tweeëndertig grotten bij Qumran. Deze handschriften waren erg belangrijk, omdat ze één van de weinige geschreven bronnen zijn betreffende de joodse cultuur van ruim 2000 jaar voor de geboorte van Jezus. Ze vertellen de juiste informatie die nodig is om de joodse politieke en religieuze context goed te begrijpen. Door deze handschriften werd er meer bekend over de omstandigheden waarin de latere christenen onder leiding van Jezus leefde. De afgelopen eeuwen hebben mensen beweerd, die belang hebben bij het zaaien van twijfel, dat de huidige Bijbel een door bovenmenselijke macht of Goddelijke macht is ontstaan. De ontdekking van de Dode-Zeerollen heeft aangetoond dat dit niet het geval was. In deze manuscripten werd ontdekt dat de teksten die later in de tijd gebruikt werden om het boek de Bijbel samen te stellen fragmenten waren van oud joodse leerboeken en teksten van geleerde

Joden. Hierin werd ontdekt dat er verschillende schrijvers waren die hun belevingen en geschiedenis van die tijd optekenden. Hierin herkennen wij de verhalen en de teksten van de Psalmen, het boek van Tobit, het boek van Henoch en nog veel meer bekende schrijvers die in de Bijbel terug te vinden zijn. Een samenstelling van de eerste vijf boeken die voor het nieuwe boek de Bijbel zijn gebruikt en door Mozes zijn geschreven. Kortom een samenstelling van verhalen die de geschiedenis over de Joden en later de joodse oorlogen en de slag om Jeruzalem hebben omschreven. Ten onrechte gebruiken verschillende geloofsgroeperingen heden ten dage deze teksten om aan te tonen dat er een ophanden zijnde 'Armageddon' zal komen om de mensheid te vernietigen. Deze op macht wellustige idioten willen niet meer en minder dan alleen onrust zaaien binnen de maatschappij.

Philip dacht na en hij antwoorde Arius. "Mijnheer ik denk dat wij de belangrijkste documenten kunnen verbergen op een plek waar niemand gaat zoeken." Arius keek op en keek Philip indringend aan en vroeg Philip. "Vertel, wat heb je bedacht?" Philip liep naar een tafel waar de bediende een rijke dis van eten en drinken had klaargemaakt. "Arius, ik denk dat het verstandig is de documenten op verschillende plaatsen te verbergen. Wanneer de tijd rijp is dan kunnen de documenten hun verhaal vertellen en zal er een run komen door mensen die de waarheid zoeken." Philip schonk zich een glas rode wijn in. Het voedsel wat op tafel stond bestond uit veel fruit en noten. Arius die eerder op de dag aan zijn bediende vroeg om verse dadels te plukken, nam een van de ingedroogde dadels en nam deze tot zich. Hij genoot van de rust en de mooie avond, maar hij genoot vooral van het vertrouwen wat Philip hem gaf om het nageslacht een duidelijk verhaal over het verleden na te laten. Philip liep naar de rand van de poel van water, hij zag de beweging die de vissen in de poel maakte. Hij bedacht zich geen moment en begreep hoe hij de documenten moest verbergen. Hij dacht na over de reden waarom een vis vele kilometers verwijderd van de grote rivier de nijl, toch hier in een kleine poel van een oase kon zwemmen. Hij begreep dat de vogels verantwoordelijk waren voor het overbrengen van de visseneitjes en de embryo's. Hij wist nu dat zijn werk het misleiden van de onderzoekers moest worden. Hij draaide zich om en liep naar Arius die zichtbaar zat te genieten van zijn noten en dadels. "Met uw goedvinden wil ik graag over twee dagen een vergadering beleggen met de ouderlingen die de documenten in hun bezit hebben", zei Philip. Arius keek op en was enigszins verbaasd over de opmerking van Philip. "Neemt u het mij niet kwalijk dat ik dit zonder u doe, maar mijn beweegredenen zijn zuiver, mijnheer. Hoe minder mensen weten waar de documenten zijn, hoe beter het is." Arius begreep wat Philip bedoelde te zeggen en toonde zijn dankbaarheid.

Eén lange tocht

In het westen van Egypte nabij de stad Alexandrië, kwamen vier mannen in het geheim bij elkaar. Philip die onder toezicht van Arius de verantwoordelijke ouderlingen bij zich had geroepen sprak de mannen aan in een gematigde toon. “Mannen, de tijd is gekomen dat wij de geheimen die in ons bezit zijn moeten bewaren voor een tijd die later in de menselijke geschiedenis beter geschikt is om begrepen te worden. Een tijd waarin de mensheid niet meer onder de beklemmende druk van geloofsleringen en religie gebukt gaat. Deze documenten zijn nodig om de juiste uitleg te geven over de werkelijke gebeurtenissen van het verleden en van de tijd waarin wij leven. U bent op de hoogte dat er een strijd gaande is tussen de mensen van Constantijn en Arius over de juiste tekst van het leven van Jezus die de Christus wordt genoemd. Constantijn wil hem graag tot martelaar maken, maar wij weten dat Jezus de boodschap van liefde over de gehele mensheid wilde prediken. Hij was menselijk zoals wij zijn en voelde een sterke verantwoordelijkheid voor zijn familie, in de nieuwe leer wil men de mensen graag doen geloven dat hij de zoon van God is. U allen weet uit de documenten en de geschriften dat Jezus als rabbi predikten in de synagogen. Als rabbi was hij verantwoordelijk voor zijn gezin en zijn vrouw Maria Magdalena die later in de tijd is gevlucht. Volgens de overlevende verhalen is zij aan de andere kant van de Middellandse zee aan land gegaan en overleden. Over de goddelijkheid van Jezus en zijn familie is door hem hierover nooit gesproken. Ook niet door zijn naaste familieleden. Hij sprak alleen tegen zijn vader, waarvan hij dacht dat deze vanuit de hemel op hem toezag. Ook Jezus werd hierdoor teleurgesteld want zijn smeekbede die hij zond naar zijn vader waren voor niks geweest. Daarom zijn klagen vlak voor zijn dood aan het kruis toen hij zei: ‘Vader, waarom hebt gij mij verlaten?’ De Romeinen onder toezicht en met verantwoording van de joodse Schriftgeleerde en verantwoordelijke hogepriester, heeft deze man die alleen maar liefde en verdraagzaamheid predikte op een verschrikkelijke manier om het leven gebracht.”

Het was warm die avond, normaal daalt de temperatuur in de Sahara snel, maar deze avond was het anders. Meestal was dit een aankondiging van een zandstorm die later op zou steken. “Geliefde broeders, ik stel voor dat wij de documenten die de leerstelling van vele geschiedschrijvers en profeten hebben opgetekend, op twee plaatsen verdelen. Een grote deel zullen wij in kruiken doen die de weersinvloeden van de omgeving tegengaan. De persoonlijke verhalen over Jezus en zijn familie verbergen wij op de plek waar Jezus begraven ligt in Jeruzalem.” Een van de ouderlingen nam het woord. “Philip, wij zijn onder de indruk van het snelle handelen van u en Arius. Ons wacht een toekomst en een strijd die wij zeker niet kunnen winnen. Binnenkort zal er tussen ons volk en de macht van Constantijn de Grote of door de kerkleiders een oorlog uitbreken. Wij zijn niet bij machten deze krachten te bevechten. Het plan wat u ons nu voorlegt zal er inderdaad toe lijden dat de geschiedenis later in de tijd een goed inzicht zal geven over de daadwerkelijke gebeurtenissen en de geschiedenis.” Philip werd door emotie overmand en hij bedankte zijn broeders voor de vriendelijke maar bezorgde woorden, hij nam met tranen in zijn gezicht het woord. “Broeders, wij weten dat dit onheil ons ook te wachten staat. Er zal een oorlog uitbreken waar vele en misschien wij allen de dood zullen vinden. Maar troost je, doodgaan wij allemaal. Het gaat er om wat wij nalaten na onze dood. Met deze plannen die wij nu aan het ontwikkelen zijn zal de toekomst weten dat de beweging die Constantijn de Grote is begonnen geen zuiver bedoelingen had. Het zal bewijzen dat de toekomstige religieuze bewegingen, misleidend zijn met de bedoeling om mensen op een dwaalspoor te brengen.”

Philip nam even de tijd om de emotie die bij hem maar ook bij zijn medebroeders te laten bezinken. Hij vervolgde zijn betoog: “Over twee dagen van nu wil ik een groep van getrouwe mannen hebben die hun betrouwbaarheid en dienstbaarheid hebben bewezen over de afgelopen vijf jaar”, zei Philip. “Wij komen op deze plek bijeen en vertrekken naar een door mij op dat moment aangegeven plaats. Twintig mannen zullen de kisten naar het graf van Jezus brengen. Dit is de enige informatie die ik op dit moment aan u kan geven. De andere mannen gaan naar een andere locatie die wij nog moeten bepalen. Bereidt u voor op een lange reis.” Philip besloot de avond en de mannen reden ieder in de nacht naar hun huizen. Hij wist nog niet waar hij de documenten zou gaan verbergen. Philip dacht na over een geschikte plek. Om de tand des tijds te doorstaan moesten de documenten goed beschut, verborgen worden. Het zou opvallen wanneer dit in de buurt van Alexandrië zou gebeuren. Dus een geschikte plek weg van Alexandrië beter geschikt